

- ⊕ **Tradicions:** Les festes de l'ós del Vallespir
- ⊕ **Gastronomia:** Cinc maneres diferents de fer xató
- ⊕ **Música:** Cesk Freixas homenatja Manuel de Pedrolo

ENTREVISTA CARLES RIERA

'PUIGDEMONT HA DE SER INVESTIT PERQUÈ L'ESTAT L'HA CONVERTIT EN SÍMBOL DEL CONFLICTE DEMOCRÀTIC'

ENTREVISTA PABLO HASSEL RAPER

'Una absolució a l'Audiència espanyola és gairebé impossible, és un tribunal feixista'

EDITORIAL VICENT PARTAL Defensar-se, però com?

'El nivell d'indignació pujava pàgina a pàgina, mentre fèiem el còmic'

VICENT
PARTAL

director@vilaweb.cat

DEFENSAR-SE, PERÒ COM?

Intentaré escriure aquest article amb la màxima prudència i deixant clar des del primer minut tant el meu respecte com la meua solidaritat total i absoluta amb totes les persones que són a la presó o a l'exili a causa de la repressió contra el procés independentista.

No voldria que ni una sola ratlla de les que escriuré fos interpretada en cap sentit com res més que una anàlisi del que passa. Entenc que la perspectiva amb la qual s'encara un tema com la defensa jurídica d'una persona no pot ser en cap cas la mateixa per a algú que és a la presó i per a algú que no hi és. I entenc que només els presos tenen dret de fixar com ha de ser la seua defensa.

—

Dit això, crec que a la vista del temps que ha passat i de les constants actuacions judicials –la darrera, ahir– relacionades amb aquest cas, comença a ser lícit dubtar en públic de si la manera de defensar les persones implicades és la millor. I també crec que és lícit fer-nos la pregunta de cap on porta, en termes polítics, el model de defensa triat.

—

Davant la repressió política sempre hi ha hagut dues defenses possibles. L'una, la que s'ha practicat gairebé sempre, és mirar de fer una defensa també política. És la que han fet servir Pablo Hasél i Toni Albà aquesta setmana

davant el tribunal que els jutjava, per posar dos exemples ben diferents. Aquesta posició parteix de la convicció que no s'ha fet res malament i que la raó per la qual un és portat davant el tribunal és eminentment política, per més revestida que estiga amb una fórmula jurídica. L'acusat entén que no és culpable de res, però al mateix temps assumeix que, exactament per això, la cosa més probable és que siga condemnat. I aleshores posa el seu enfrontament jurídic en el marc d'una causa política. Espera que el cost personal que puga tenir per a ell la condemna serveixi per a incrementar el nivell d'enfrontament social i, en tot cas, confia a la mobilització que es puga generar la capacitat de resoldre el seu cas personal.

—

L'altra via, molt minoritària però que en el cas català és la que tothom ha seguit amb independència de la militància de partit, consisteix a cercar les esclatxes del sistema judicial per aconseguir la llibertat, si cal negant allò que s'ha fet o prometent al jutge

coses que de vegades podrien arribar a posar en qüestió la dignitat personal i política. Aquest model de defensa en la vida civil és viable i dóna resultat si tens un advocat molt bo. Un bon penalista troba sovint fórmules recòndites per a atenuar la pena o, fins i tot, per a negociar i aconseguir la llibertat, especialment si el seu client és una persona que els jutges perceben com a important. Entenc, vista la trajectòria dels advocats encarregats de la defensa, que s'intente anar per aquesta via, però crec que ara mateix poca gent deu dubtar que l'estratègia no funciona. Els qui són a la presó són tractats com a ostatges més que no pas com a presos. I, en aquest sentit, crec que quan es reclama realisme a l'hora d'assumir que Puigdemont no exercirà de president cal demanar el mateix realisme per a entendre i assumir que som davant una ofensiva política, la qual fa servir la justícia només com a mètode per a aconseguir els seus objectius. I que, per tant, és molt més eficaç respondre políticament.

—
Insistesc que això ho dic des del màxim respecte a cada pres i exiliat i que reconec en tot moment el seu dret a decidir la defensa que vol tenir d'acord amb els seus interessos. Però si la via triada no dóna com a resultat l'alliberament dels presos, o com a mínim tenim moltes raons per a pensar que no serà així, em sembla que aleshores també és raonable i correcte qüestionar l'impacte polític que la manera de conduir les accions de defensa jurídica pot arribar a tenir sobre el conjunt del moviment independentista.

—
Ahir Marta Rovira, sobre la qual he de recordar que pesa una amenaça tan concreta com intolerable i indignant, va dir que ERC no vol investir Puigdemont perquè 'per nosaltres és fonamental que la investidura no impliqui improvisacions, que no es faci sense garanties, que sigui efectiva i que no impliqui conseqüències penals per a moltíssima gent'. Estic d'acord en les tres primeres coses, però la quarta, que tinga o no conseqüències penals la investidura, no es pot posar en el mateix sac. Simplement perquè això no depèn del parlament. Ni tan sols de les lleis. Ni de l'actuació dels diputats. Només depèn que un jutge decideixi que allò no es pot fer. I sobre aquesta base, quina garantia té avui cap membre del

parlament que no serà detingut i empresonat les setmanes vinents faça el que faça?

—
Les acusacions contra Junqueras i Forn són falses, com tothom sap. Es basen en tipus delictius que no es poden aplicar a ells, com tothom sap. Però les conseqüències són ben reals, com tothom sap. Aquestes últimes setmanes hem constatat, més enllà del que seria imaginable, com s'ha degradat completament l'administració de justícia a Espanya. Ara sabem que poden fabricar de manera impune qualsevol acusació. La pregunta, aleshores, és quina garantia tenim que no faran servir l'amenaça com a mètode habitual a partir d'ara, no sols per a impedir qualsevol nou avenç des de les institucions catalanes sinó també per a revertir, sense oposició, el que queda d'autonomia? Amb quina base, per exemple, hem de suposar que, un cop apartats Puigdemont, Comín, Serret, Ponsatí i Puig, l'estat espanyol ja no intentarà modificar res d'allò que faça el parlament o el govern de Catalunya? Ho pot assegurar algú, això?

—
Entenc que una part de l'independentisme creu que amb la formació del govern i la retirada del 155 l'estat espanyol deixarà de fer servir els tribunals per marcar límits a l'acció política, i que aquesta és la raó per la qual cal sacrificar Puigdemont. Que s'acabarà la ingerència de la Moncloa en la gestió de la Generalitat i en els afers polítics catalans. Jo no crec que això passe, però estic d'acord que aquesta és una posició defensable i digna de debat.

—
Per decidir quin camí es tria, però, sembla que seria sensat de posar-se en la posició contrària, i espere que es reconega que aquesta també és una posició defensable i digna de debat. És a dir, si assumim, contràriament, que després de la investidura i la formació de govern l'estat espanyol continuarà perseguint judicialment l'independentisme, aleshores crec que seria prudent demanar-nos si, posant com a condició que la decisió a prendre no siga perseguida penalment, no deu ser que en realitat acceptem de ser governats des de Madrid. Perquè només necessitaran posar la línia d'amenaça allà on no vulguen que siga travessada per a impedir que tire endavant qualsevol gestió, proposta o decisió. ■

EL PERIODISME, ENCARA

MERCÈ IBARZ

Billy Wilder, director de cinema, el gran retratista àcid del periodisme. ARXIU

Conèixer el model de negoci de la informació és clau per a entendre i interpretar les notícies i l'opinió

L'economia que sustenta la informació no formava part dels estudis de periodisme que vaig fer. El moment era contestatari —els últims anys de la dictadura, però encara no ho sabíem— i els professors deien que l'objectivitat no existeix, sempre s'està en alguna banda de la notícia. És un argument que la pràctica de l'ofici després m'ha fet descartar. El periodista ha de deixar clar de quina banda està però no per això queda eximit d'explicar les coses a fons, no s'hi val a desatendre fets si no quadren amb la visió que vols donar del conjunt, la interpretació sorgeix de considerar a fons els fets tant si t'agraden com si no. Les raons econòmiques del partidisme informatiu, en canvi, són tota una altra cosa, són les raons dels propietaris de les empreses. Però no eren considerades, no se'n parlava. Han passat els anys i els estudis de periodisme continuen centrats en la història dels mitjans entesa com la nòmina de columnistes i professionals destacats que marquen les línies editorials. És una variant de la història de reis, de noms singulars i de batalles guanyades i perdudes, d'èpiques i desercions basades en individus, en els valents i en els traïdors. Les empreses no són estudiades amb assignatures pròpies. Però el periodisme és sobretot qui paga. Entendre el periodisme —qualsevol cosa— és saber com es finança.

D'on surt la pasta permet entendre els canvis en la política informativa dels mitjans i les seves decisions. Hi penso veient la pel·li de Spielberg sobre els papers del Pentàgon. El film és una evocació idealitzada de la publicació de l'informe McNamara sobre els trenta anys de mentides dels consecutius governs sobre

En el film de Spielberg es troba a faltar el cinisme del retrat del periodisme d'un Billy Wilder, és un relat endolcit

Ara l'estructura de la informació és sobretot financera, entre nosaltres depèn dels bancs i dels governs. Deute i subvencions

la necessitat de la guerra del Vietnam. De Roosevelt a Johnson, del 1945 al 1967, tots van mentir. Però no és l'única cosa que explica. Evoca també un canvi important en l'economia del diari que retrata, el Washington Post: la decisió de sortir a borsa, que arriba al mateix temps que la decisió de publicar o no els papers del Pentàgon. Salvar l'empresa i sostenir la llibertat d'informació resultarà ser la mateixa cosa. Era l'any 1971 i manava Nixon. El principi de l'economia periodística actual? Potser sí.

Enggada la publicació d'aquell dossier pel New York Times i deturada pels tribunals per primer cop en la història de la sacrosanta llibertat d'expressió de la república nord-americana, la decisió que es planteja al Post és de categoria. La propietària, Katharine Graham, ha de sotmetre la decisió de la sortida a borsa a un consell d'administració format en exclusiva per homes que la consideren un peó del seu saber periodístic i empresarial, una inconveniència femenina que no tenen més remei que aguantar. A més de la decisió empresarial, aquells homes han de prendre una decisió professional inèdita. Ells no haurien publicat els papers, haurien acceptat la censura de la Casa Blanca que havia dut el Times als tribunals. Però la Graham sí. Ella decideix fer costat a la redacció, els tribunals els acaben donant la raó i les dues decisions – publicar i renovar el sistema de finançament – es fonen en una de sola. Qualitat i responsabilitat periodística = viabilitat econòmica. El Post liderarà després la informació del Watergate que va expulsar Nixon de la presidència. Que bé. I sortim contents del cine.

La pel·li de Spielberg, interpretada per una Meryl Streep que s'ha pronunciat clarament contra Trump, és un relat endolcit d'aquells anys. Un mirall a la contra de l'actual moment informatiu nord-americà dominat per un president addicte a les piulades i promotor dels 'fets alternatius' en lloc de notícies. S'hi troba a faltar el cinisme dels grans films sobre el periodisme de Billy Wilder i d'altres. A més de parlar del model de negoci periodístic de llavors, el més interessant és que planteja fins a quin punt mitjans que eren tan a prop del poder com aquells podien fer bon periodisme. La propietària i el director del diari eren amics personals d'aquells polítics.

Aquest és el punt en què estem. Conèixer el model de negoci dels mitjans vol dir saber qui ens informa i com ho hem d'interpretar, qui paga, qui explica què, qui opina. Ara l'estructura de la informació és sobretot financera, entre nosaltres depèn dels bancs sobretot i dels governs. Deute i subvencions. Precaritzat al màxim, mal pagat, lligat al poder per subsistir. I malgrat tot resisteix tant com pot, més a fora que aquí, on hi ha qui parla d'una 'nova edat d'or del periodisme'. Però les dificultats són enormes. El moment polític és complex i no s'hi val a emmirallar-se en un periodisme idealitzat i nostàlgic com el de la pel·li de Spielberg. Ni fer del periodisme una trinxera ideològica constant, un sistema de propaganda que no posi en qüestió gairebé mai els fets constatables. La informació i la interpretació de la realitat no són una qüestió de fe ni un consol als creients. 📰

PER QUÈ L'ESTAT ESPANYOL S'ACARNISSA AMB JOAQUIM FORN?

PERE MARTÍ

Joaquim Forn arriba a l'última reunió del consell executiu. ALBERT SALAMÉ

La Moncloa no li perdona la reeixida gestió posterior a l'atemptat de la Rambla de Barcelona i l'actuació impecable dels Mossos l'1-O*Polèmica per una possible retirada del decret del català a la sanitat a les Illes***Crisi de govern a l'àrea de Medi Ambient de la Generalitat Valenciana**

TEMA DEL DIA

La venjança del 17-A. Joaquim Forn és l'únic membre del govern, al costat del vice-president Oriol Junqueras, que continua a la presó. La resta de consellers van sortir el mes de desembre i ell es va quedar a Estremera, compartint cel·la amb el dirigent d'ERC. Des d'aleshores ha demanat diverses vegades la llibertat provisional, fins i tot ha renunciat a ser diputat, però no ha servit de res. El jutge Llarena li ha negat sempre la sortida de la presó amb l'excusa del perill de reiteració de delictes, tot i que Forn ja ha deixat clar que vol deixar la política. Però el jutge, en la seva interlocutòria, arriba a dir que mentre sigui independentista, hi ha risc, i per tant ha de continuar a la presó.

Aquest acarnissament contra Forn és legalment injustificable i denota una clara voluntat política de castigar-lo per la seva tasca al capdavant de la conselleria d'Interior. L'estat espanyol no li perdona dues coses: la brillant gestió de l'atemptat del 17 d'agost a la Rambla de Barcelona i l'actuació dels Mossos durant el referèndum de l'1-O.

L'atemptat del 17 d'agost va posar a prova la política de seguretat de Catalunya i Forn la va superar amb nota, aconseguint, al costat del major Josep Lluís Trapero, desarticular la cèl·lula gihadista en 72 hores. Però sobretot, Forn va demostrar que Catalunya podia actuar com un estat normal per fer front a una amenaça gihadista, sense necessitar

La xifra.
1.684 milions d'euros.
És el benefici net que ha obtingut el grup CaixaBank durant l'any 2017

El 2 de febrer de 1208 neix a Montpeller Jaume I, comte de Barcelona i rei d'Aragó, Mallorca i València

L'ajuda del govern espanyol ni les forces de seguretat de l'estat. Els Mossos es van guanyar el respecte internacional com a policia i l'estima de la gent.

La Moncloa va pair molt malament aquell episodi. La manifestació de rebuig a l'atemptat, durant la qual el rei Felipe VI, Mariano Rajoy i la resta de representants del govern espanyol van ser sonorament escridassats, va acabar d'encendre els ànims. La previsió del govern espanyol era, si fallava el dispositiu dels Mossos, fer intervenir els cossos i forces de seguretat espanyols, i es va arribar a estudiar si decretaven l'estat de setge a Catalunya, cosa que hauria estat letal un mes abans del referèndum, però el PSOE s'hi va oposar.

Després d'aquell episodi, l'estat espanyol ja va posar la lupa sobre Forn i Traperó de cara al referèndum de l'1-O, per mirar que els Mossos fossin la cara repressiva de la jornada. Novament, Interior va actuar amb intel·ligència i els Mossos van acabar tancant més col·legis electorals que la policia espanyola o la

Guàrdia Civil sense emprar la violència. Una dada que el jutge no vol escoltar però que desmunta l'acusació de 'passivitat' d'Interior durant el referèndum.

Forn paga aquestes dues reeixides accions amb una presó provisional injustificable i amb un tracte vexatori en un centre on fins i tot han negat l'entrada al bisbe de Solsona, Xavier Novell, per visitar-lo, tot i haver demanat permís. La seva continuïtat a la presó només s'explica per un sentiment de venjança i desmenteix que l'estat tingui cap intenció de reduir la repressió a canvi de gestos de distensió a Catalunya. Forn els ha fets tots i aquesta nit, com les últimes 92, tampoc no dormirà a casa.

MÉS QÜESTIONS

Polèmica pel decret del català a la sanitat. El govern balear reconeix que les discrepàncies retarden l'aprovació del decret del català per als professionals de la salut pública. El decret preveu d'exigir el català com a requisit a metges i infermers i algunes informacions apunten que l'executiu de Francina Armengol es planteja de retirar-lo. El govern ho nega i atribueix el retard al fet que cerca el màxim consens i, alhora, garantir la qualitat de l'assistència sanitària. L'objectiu és aprovar-lo tan aviat com sigui possible i poder convocar les oposicions. Unes explicacions que no han satisfet Més per Menorca, que ha advertit que retirarà el suport al govern si frena el decret. Per la seva banda, l'Obra Cultural Balear s'ha mostrat preocupada 'per la desatenció dels drets lingüístics en l'àmbit sanitari'. El seu president, Jaume Mateu, ha advertit que 'no es pot conculcar cap dret del pacient, entre aquests, el dret de poder-se expressar en català, llengua pròpia d'aquest país'.

Crisi a Medi Ambient. Petita tempesta a l'àrea de Medi Ambient del govern valencià. Després de mesos de tensió amb la consellera, Elena Cebrián, el Consell ha destituït Julià Àlvaro, fins ara secretari de Medi Ambient i Canvi Climàtic, i co-portaveu de Verds-Equo

País Valencià. El seu relleu serà Ferran Quesada, fins ara regidor de Compromís a Ontinyent, històric del moviment ecologista i també membre dels Verds. Així, es conservarà la quota verda, una de les tres potes de Compromís. En la roda de premsa posterior al Consell, Mònica Oltra, ha justificat el relleu per donar un nou impuls a les polítiques de Medi Ambient. Però la veritat és que la marxa d'Àlvaro arriba després de diverses discrepàncies en la gestió de la conselleria, com és el cas de l'aplicació del sistema de dipòsit, devolució i retorn d'envasos, les restriccions sobre la crema de la palla de l'arròs o la gestió de l'empresa pública Vaersa, en què la consellera Elena Cebrián va prescindir del director general Víctor García, home de confiança de qui fins avui ha estat el número dos de la conselleria.

Les primàries a Més per Mallorca.

La consellera de Serveis Socials, Fina Santiago, es postula per liderar Més per Mallorca després de la dimissió de Biel Barceló. Creu que té prou qualitats per a presentar-se a les futures primàries de la formació, en què probablement disputarà la candidatura amb Bel Busquets, actual vice-presidenta del govern. Precisament, el nom de Fina Santiago és un dels que va sortir com a possible vice-presidenta, però finalment va ser nomenada Barceló perquè així ho va decidir l'executiva de Més.

LA XIFRA

1.684 milions d'euros. És el benefici net que ha obtingut el grup CaixaBank durant l'any 2017, benefici que representa un 60,9% més que en el 2016. És a dir, el millor resultat de la seva història durant l'any del referèndum.

TAL DIA COM AVUI

El 2 de febrer de 1208 neix a Montpeller Jaume I, comte de Barcelona i rei d'Aragó, Mallorca i València. Començà a regnar a l'edat de deu anys assistit pel Consell Reial, regnà 58 anys i morí a l'edat de 68 anys. És enterrat al Reial Monestir de Santa Maria de Poblet.

CARLES RIERA

‘Puigdemont ha de ser investit perquè l’estat l’ha convertit en símbol del conflicte democràtic’

Entrevistem el portaveu de la CUP perquè ens expliqui com entomaria un altre candidat que no fos Puigdemont, quin és l’acord que havien assolit les tres formacions i perquè ens expliqui la via unilateral

ALBERT SALAMÉ

JOSEP REXACH

La CUP va viure la nit electoral del 21 de desembre amb una sensació agredolça. L’independentisme ha via guanyat, millorant fins i tot els resultats de dos anys enrere. Tanmateix, la CUP, amb Carles Riera al capdavant, perdia sis diputats i es veia abocada a passar al grup mixt. Però l’aritmètica parlamentària ha volgut que la formació anticapitalista continuï essent indispen-

sable, com fins ara, en l’avenç de l’anomenat procés. Després de l’ajornament del ple d’investidura de dimarts, la CUP va avisar que li havien ‘pres el pèl’ per tercera vegada, i que en seria l’última.

Mentre Junts per Catalunya i ERC acaben de negociar una sortida de l’atzucac, la CUP espera al marge. No volen que els citin fins que no hi hagi una data sobre la taula, ja que l’acord sobre el programa de

govern ja estava assolit i només hi faltava la signatura. Aprofitant aquesta espera, ens trobem amb Carles Riera perquè ens expliqui com entomaria la CUP un altre candidat que no fos Puigdemont, quin és l’acord que havien assolit les tres formacions i perquè ens expliqui la via unilateral.

—Hem començat la legislatura amb mal peu?

Investir Puigdemont contra la voluntat del TC i el govern espanyol és un primer pas que materialitza la República

Sempre, en cas de conflicte de legitimitats ha de prevaldre allò que decideixi el parlament

—Amb molt mal peu. Molt mal peu, efectivament. Semblava que anàvem bé amb la formació de la mesa, és a dir, amb el primer objectiu de poder formalitzar una mesa de majoria republicana i que vam assolir, i no pas amb grans dificultats. Però el següent pas, importantíssim, que era el d'investir un govern compromès amb la República, això, de moment no ho hem aconseguit. I el mandat del 21 de desembre era molt clar: una majoria republicana per a garantir una mesa i un govern compromesos amb la República.

—Expliqueu-me què va passar les últimes hores de dilluns i el matí de dimarts. Teníeu un acord tancat o no?

—En primer lloc, cal tenir en compte que nosaltres som el grup més petit i la nostra incidència, si bé és determinant i rellevant, també és limitada. Per tant, sempre estem pendents que els dos grups grans es posin d'acord perquè puguem aportar la nostra incidència.

—Però si partim del fet que ja hi havia un acord entre JxCat i ERC?

—Efectivament, entre els dos grans hi havia un acord, aparentment, per a formalitzar la mesa, cosa que es va fer, i per a anar a un ple d'investidura amb Carles Puigdemont com a candidat. Conforme a aquest plantejament i a un acord del programa d'acció de govern, que va existir, des del nostre punt de vista, de manera explícita fins a la nit de dilluns, les tres parts ens vam comprometre a tirar endavant el ple d'investidura malgrat les prohibicions del Tribunal Constitucional.

—Malgrat les prohibicions.

—Efectivament. I el ple estava convocat. Ens vam emplaçar a una reunió per a l'endemà a dos quarts d'onze del matí per a acabar de discutir els darrers serrells de l'acord de programa, signar-lo i anar al ple. I la CUP es va assabentar pels mitjans de comunicació que el ple no es faria. Ningú no ens va informar de res.

—Tornem a les negociacions amb ERC i Junts per Catalunya. En què consistia l'acord del programa de govern que va assolir?

—No és un acord de govern, és un acord programàtic d'investidura de Carles Puigdemont. Això convé aclarir—ho, perquè la CUP considera que Puigdemont és un candidat absolutament legítim. Perquè era el president quan hi va haver el cop d'estat del 155, perquè ho és a l'exili, perquè ha guanyat les eleccions dins del bloc republicà i perquè ha estat el candidat del president del parlament. La CUP defensa que sigui investit perquè l'estat l'ha convertit en un símbol del conflicte democràtic de legitimitats entre Catalunya i l'estat espanyol. Com que el govern espanyol i el TC no el volen, això el valida, el reforça com el candidat que ara com ara materialitza aquest conflicte de legitimitats. Per tant, entenem que invertir Puigdemont contra la voluntat del TC i el govern espanyol és un primer pas que materialitza la República. Ara, a més, la CUP, per a donar el seu suport a la investidura, necessita que el govern de Puigdemont es comprometi amb uns mínim de materialització republicana.

—Anem a l'acord que vau estar a punt de signar.

—Hi parlem d'obrir el procés constituent. Però no com una consulta ciutadana, sinó un procés constituent de la República. Això requereix una assemblea constituent, que és una assemblea de càrrecs electes que, per encàrrec del parlament, comença el procés constituent. Un cop ha començat aquest procés, es trasllada la tasca al fòrum social constituent, que és l'espai social i ciutadà que dinamitza la consulta ciutadana i que ha de definir els termes de la constitució republicana. Després ha de tornar a l'assemblea constituent, que ho valida, i és ratificat en un referèndum. Aquest era el punt principal, que havia d'anar acompanyat de la materialització democràtica. És a dir, sempre, en cas de conflicte de legitimitats ha de prevaldre allò que decideixi el parlament, malgrat que el TC o l'estat ho invalidin. Això no és nou d'ara, ja ho vam acordar el 9 de novembre de 2015 en aquella declaració històrica.

Si ens presenten un altre candidat que no sigui Carles Puigdemont, ho haurem d'avaluar

La CUP va avisar que li havien 'pres el pèl' per tercera vegada, i que en seria l'última. ALBERT SALAMÉ

—Qui formaria l'Assemblea Constituent, segons aquest acord que teníeu?

—Inicialment, la formarien tots aquells diputats i diputades que volguessin formar-ne part, a més de tots els càrrecs electes de l'àmbit municipal o supramunicipal. Òbviament, la proximitat relativa de les eleccions municipals fa que la primera assemblea tingui un caràcter de curt recorregut, i l'assemblea que haurà d'entomar els resultats del debat constituent serà la que definitivament es formarà a partir del 2019.

—L'acord també recull que es farien propostes i esmenes a l'Assemblea Constituent que es validarien en multireferèndums. Com es faria això?

—Aquesta és una proposta de la CUP que encara s'ha d'acabar de concretar abans de signar-la. Sí que ens vam posar d'acord pel que fa als principis generals de l'assemblea constituent –fòrum socials, tempos, terminis, objectius–, però la metodologia encara cal concretar-la. La CUP proposa que la validació del procés constituent es faci mitjançant un multireferèndum respecte a totes

aquelles matèries centrals i essencials del procés constituent i del projecte de constitució republicana, que expressen les sobiranes.

—I a quins acords socials més vau arribar?

—La primera cosa que cal fer és actualitzar i ratificar tots els decrets i les iniciatives legislatives que van ser aprovats en l'anterior legislatura i que van ser suspesos pel TC. Això, primer de tot. I després, anàvem avançant força en alguns aspectes que poden representar petits passos endavant des del punt de vista de la sobirania, les polítiques públiques i socials: deixar de finançar l'Opus Dei amb diners públics; assumir la gestió d'ATLL en un avenç cap a la sobirania i el control públic de les infraestructures; havíem parlat també d'un salari mínim nacional de referència d'uns 1.200 euros que havia de ser introduït en la concertació dels agents socials; havíem parlat de sengles plans nacionals contra la corrupció i la violència masclista. Havíem aconseguit avançar en aspectes molt rellevants.

—En tot això teníeu el suport d'ERC i Junts per Catalunya?

—Sí.

—Això vol dir que estan compromesos amb la unilateralitat.

—Sí, efectivament. D'acord amb allò que es va verbalitzar en les reunions bilaterals i trilaterals –que val a dir que tant les unes com les altres van ser a instància de la CUP– i que consta en l'acord escrit, la resposta és que sí. Estaven d'acord a començar el procés constituent, una assemblea constituent, d'aquesta naturalesa. Però tot això, tant l'acord d'investidura com l'acord de programa que era pendent de ser signat dimarts al matí, tot això queda enlaire i en suspens. Per això, davant d'aquest panorama negatiu, nosaltres els hem dit internament i públicament que ens emplacem a una reunió trilateral per a reprendre el debat.

—Encara no us heu reunit?

—No. Els hem dit que només assistirem a reunions trilaterals –perquè allò que s'havia de parlar en reunions bilaterals

ja està exhaurit – i convocades públicament. És a dir, que se sàpiguen públicament que es fan i amb compromís de transparència pel que fa a acords i resultats.

—Sense filtracions.

—Sense filtracions. Llums i taquígrafs. Jo crec que devem transparència i honestetat a la gent. I només anirem a una reunió trilateral i convocada públicament si prèviament hi ha una data ferma de convocatòria del ple sobre la taula. I si hi ha un compromís previ de JxCat i ERC que realment es refermen a signar l'acord al qual havíem arribat. Si no és així, la CUP no anirà a cap reunió.

—Que Carles Puigdemont sigui el candidat a la presidència és una prioritat per la CUP?

—Els acords que tenim en aquest moment en el nostre consell polític circumscriuen això següent: ple d'investidura de Carles Puigdemont en primera ronda i sota condició que s'arribi a un acord de programa. Si no hi ha un acord

de programa, no ens val cap candidat, tampoc Carles Puigdemont. Però si ens presenten un altre candidat o una altra candidata que no sigui Carles Puigdemont, ho haurem d'avaluar. Perquè si ens presenten un ple d'investidura i un candidat o una candidata que sorgeix d'un pacte d'estat o d'un acatament al govern espanyol o al TC, no estem pas per aquest joc. No ens el creiem. Si el primer moment republicà, que és el de la investidura, ja no s'esdevé, es recula i s'acata el TC, la nostra malfeia creixerà molt més.

—Una proposta sense Puigdemont de president hauria de tornar a passar pel consell polític de la CUP?

—Evidentment, sense dubte.

—Junqueras proposava ahir una fórmula que sigui una investidura efectiva ací, combinada amb una presidència simbòlica a l'exili. Aquesta fórmula tindria el suport de la CUP?

—Ho haurà d'avaluar el nostre consell polític.

—I Carles Riera què hi diu?

—Carles Riera, com comprendreu, és portaveu de la CUP i la seva opinió personal no té rellevància. Us puc dir: per què nosaltres volem un ple d'investidura amb Carles Puigdemont? Perquè en aquest moment, atès que això significa un conflicte amb l'estat, simbolitza i materialitza un primer moment de materialització republicana. Ens refiem que, després, això es traduirà en una acció de govern republicà? No. Sabem que l'oposició i el carrer haurem de pressionar i pressionar. L'acord d'objectius ens permetrà de tenir uns compromisos sobre la taula que ens facilitin aquesta tasca d'avaluació continuada. Si el candidat alternatiu a Puigdemont és un candidat a mida perquè l'estat l'accepti, això voldrà dir que el primer pas que teníem a les mans per a materialitzar la República, ja l'haurem perdut. Ja comencem malament. Per això el consell polític s'ho haurà de repensar. I ja us dic, en absència d'una investidura desobedient a l'estat, òbviament la nostra expectativa pel que fa a l'endemà baixa molt. I si volen un candidat que sigui acceptat pel TC i llavors fer un govern autònom, que no comptin amb nosaltres.

—Vau dir que l'ajornament de la investidura havia estat una 'presa de pèl'. Amb qui us sentiu decebuts?

—A veure, nosaltres tenim una gran decepció per tres preses de pèl. El 10 d'octubre, el president Puigdemont es fa enrere, recula i no declara la independència. El 27 d'octubre a la nit, el conjunt del govern de Junts pel Sí plega veles, es retira i no defensa la República, i per tant gira l'esquena als milers de persones que eren al carrer disposades a defensar-la. I ara, el 30 de gener, un president del parlament d'ERC torna a dir-nos que suspèn el ple perquè, atesa la repressió de l'estat i el marc legal, no som en condicions d'assolir un ple d'investidura que d'alguna manera no sigui tolerat per l'estat des del punt de vista legal. En tres ocasions tirem enrere davant la repressió de l'estat i davant la consideració –des del nostre punt de vista, equivocada– que no tenim força ni capacitat per a assumir l'embat.

L'aritmètica parlamentària ha volgut que la formació anticapitalista continuï essent indispensable. ALBERT SALAMÉ

—Quina enteneu que és la raó de fons que porta ERC a fer aquesta reculada, com dieu?

—Jo crec que de raons de fons, com a mínim, n'hi ha tres. I haurém d'esperar que passi el temps per avaluar el pes que té cadascuna. Primer de tot, la repressió. No podem menystenir-la, i és eficaç, perquè genera molta prudència i molta cautela. Que, per altra banda, és lògic i comprensible. En segon lloc, i amb això discrepem, ERC fa una anàlisi segons la qual l'independentisme no té majoria, no té una correlació de forces socials i polítiques suficient per a poder afrontar un embat unilateral i de desobediència amb l'estat, i per tant, cal obrir un compàs d'espera de recuperació de les institucions. Tornar a la gestió de l'autonomia i gestionar-la de tal manera que això eixampli la base social. Considerem que és una diagnosi completament equivocada.

—Aturar el procés i gestionar l'autonomisme?

—Efectivament. I en tercer lloc, que això sí que ho compartim amb ERC perquè el seu dubte és raonable: si Junts per Catalunya vol mantenir Puigdemont, la qual cosa vol dir una investidura que ni l'estat ni el TC no acceptaran, vol dir que en el mateix moment il·legalitzarà el president i el govern, i el declararà no vàlid. Llavors, ERC es pregunta, i nosaltres també: un cop això passi, JxCat sostindrà un govern republicà en la il·legalitat i, per tant, tirareu endavant la desobediència amb l'estat i començareu a fer República des d'un govern no legal? O bé us tornareu a tirar enrere com el dia 27 i, tanmateix, esperareu que es convoquin eleccions? Si ha de passar això, nosaltres no hi estem d'acord. Bé, diguem que ERC té poca confiança en la voluntat i en la capacitat real de JxCat de poder sostenir aquest embat. En cas que JxCat el vulgui tirar endavant, si us hi fixeu, d'alguna manera no correspon al full de ruta actual d'ERC i, per tant, entenem que per tal de sortir del seu full de ruta i assumir un full de desobediència i unilateralitat, vulgui garanties. Nosaltres també. Per

Els diputats de la CUP no volen que els citin fins que no hi hagi una data sobre la taula. ALBERT SALAMÉ

això emplaceu contínuament JxCat a definir i aclarir que, efectivament, ara es tracta de tirar endavant un govern que el TC no validarà, i s'haurà de tirar endavant fent república.

—Creieu que ERC vol Puigdemont com a president?

—En totes les declaracions públiques i internes que ens han fet a les reunions, sempre han explicat que Puigdemont és el candidat, i no ens han parlat de cap altra opció. Però tanmateix, demanen efectivitat. I aquí discrepem. El procés va creant paraules. Ara parlem de 'investidura efectiva'. És clar, si efectiu vol dir que l'estat ho accepti, acatar el TC, doncs hi estem en desacord. L'única efectivitat vindrà de la via unilateral i la desobediència.

Si volen un candidat que sigui acceptat pel TC i llavors fer un govern autonòmic, que no comptin amb nosaltres

—Però l'estat ja ha demostrat que té totes les eines per a reprimir i imposar noves legalitats que són acatades. Llavors, com es pot fer efectiva la unilateralitat?

—Diria que l'estat no ha mostrat totes les seves eines. Només una part. La repressió de l'estat encara pot ser molt més contundent. Però qui encara no ha mostrat totes les seves eines és el moviment independentista.

—Per què?

—Per dues raons. Perquè sempre que hem estat a punt de l'embat definitiu, el govern ha reulat. Sempre. A vegades amb el lideratge del PDECat i a vegades amb el lideratge d'ERC. I d'altra banda, el potencial del moviment republicà, quan ha arribat el moviment definitiu, també ha estat desconvocat. El 27 a la nit, l'ANC i Òmnium desconvocuen, el 30 al migdia l'ANC desconvoca. Per tant, el potencial i la força d'un govern desobedient i d'un moviment republicà ocupant l'espai públic, com a mínim, són potencials que no hem portat al límit de la seva capacitat. No ho hem explotat prou i s'ha de fer. És impossible el pacte amb l'estat i la República només la materialitzarem des de la desobediència i la unilateralitat.

—Aquest embat i la unilateralitat poden comportar més violència. Els partits no assumiu aquest relat i no es consciencia la ciutadania que potser caldrà fer-hi front.

—Doncs assumeixo plenament l'autocrítica. Si la CUP no ha estat prou clara, en aquest sentit, aprofito ara per aclarir-ho. Tenint en compte l'estat que tenim davant, òbviament que per materialitzar la independència de la República haurem d'assumir i suportar repressió i violència per part de l'estat. Per això considerem que és molt important que el moviment s'expressi i actuï, tant des de dins com des de fora de les institucions, amb no-violència. La història demostra que en les batalles per legitimitats democràtiques, al final guanya el moviment que actua sense violència, si l'estat, que n'és contrari,

actua amb repressió. Perquè aquesta actuació antidemocràtica i violenta acabarà girant-se en contra seu. Cada vegada hi ha més veus internacionals autoritzades que consideren que a l'estat espanyol hi ha una regressió democràtica. Al final, aquest conflicte democràtic s'haurà de resoldre per via del diàleg. Sens dubte.

—Quines conclusions heu obtingut dels mals resultats de la CUP?

—Evidentment, els resultats van estar llunyíssim de les nostres expectatives, que eren com a mínim obtenir els deu escons aconseguits el 2015. Tanmateix, he de dir que estem absolutament satisfets d'aquests gairebé de 200.000 vots que no solament representen una consolidació, sinó un creixement de gairebé 90.000 vots més respecte als suports electorals que la CUP va aconseguir quan va aparèixer com a alternativa electoral el 2012. Vol dir que tenim una consolidació del nostre vot més ideològic. L'aritmètica parlamentària també ha volgut que aquests quatre diputats siguin molt importants i nosaltres ens ho farem valdre. Sobre les interpretacions que s'han fet sobre el resultat, n'hi ha moltes i totes són vàlides.

—Quines?

—És veritat que el 2015 vam tenir vots procedents d'ERC que no volia votar una candidatura on hi havia Artur Mas, i un cop ERC presenta una candidatura pròpia, aquest vot els torna. D'altra banda, també hi va haver un vot de solidaritat antirepressiva a ERC i Junts per Catalunya, i també hi va haver un vot útil cap a ERC perquè semblava la formació independentista que tenia més opcions a quedar per sobre de Ciutadans, encara que després no va ser així. I per últim, el missatge de restitució del legítim govern encapçalat per Puigdemont jo crec que també va fer que milers de persones que pensaven votar la CUP es decantessin tàcticament per Puigdemont. Vull dir, que de cara al futur, la CUP té molt camp electoral per recuperar i en què créixer. I més, després de tot això que va passant. ■

La República només la materialitzarem des de la desobediència i la unilateralitat

La CUP té molt camp electoral per recuperar i en què créixer

PABLO HASEL

‘Una absolució a l’Audiència espanyola és gairebé impossible, és un tribunal feixista’

Parlem amb el raper lleidatà, que dijous va anar a declarar a l’Audiència espanyola acusat de delictes d’enaltiment del terrorisme

JOSEP REXACH

Pablo Rivadulla, conegut pel nom artístic Pablo Hasel, va declarar dijous a l’Audiència espanyola. L’acusen d’enaltiment del terrorisme, calúmnies i injúries a la corona espanyola i altres institucions de l’estat –la Guàrdia Civil i la policia espanyola– per una seixantena de missatges publicats a Twitter. La fiscalia li demana una pena de dos anys i nou mesos de presó i una multa de 40.500 euros; una sanció que, en cas de no pagar-la, afegiria dos anys més a la pena de presó.

La declaració judicial va fer-se viral. Hasel va plantar cara al tribunal i a la fiscal i va justificar-se reivindicant el dret de llibertat d’expressió i el fet que fossin informacions publicades en mitjans de comunicació. Hasel assumeix que probablement serà condemnat a presó. Reconeix que té por, però que no pensa fer-se enrere: ‘Si no, ells guanyen’.

—Per què heu declarat amb tanta duresa?

—Perquè no haig de demanar perdó. Penso defensar les meves idees al preu que sigui. Em volen condemnar a presó per haver defensat uns fets objectius. És propi d’una inquisició, d’un règim feixista. Darrere d’aquesta persecució hi ha una ràbia lògica. He estat bastant directe, en el sentit que no he d’amagar-me de res i defensaré aquests fets objectius fins a les últimes conseqüències.

—Què us va demanar la fiscal sobre el rei espanyol i els comentaris que havíeu fet sobre ell?

—La fiscal preguntava quina era la meua intenció. Doncs que se sàpiga què fa la monarquia. Perquè fan servir els nostres diners públics. I al mateix temps, com a república, denunciar una institució que no representa els nostres interessos i que és totalment antidemocràtica. Realment, la fiscal deia que el fet que jo qualifiqués de ‘assassí, mafiós i paràsit’ al rei traspassava la llibertat d’expressió. Lògicament, si un és república és perquè pensa això del rei; si no, no ho seríem.

El que van fer l'1-O és terrorisme, i tota lluita és legítima davant la violència de l'opressor

Si m'absolen, serà per evitar un escàndol, perquè és un cas força mediàtic i hi ha hagut molta pressió

A part, tot el que he denunciat de la monarquia està demostrat. Mitjans no sospitosos de ser revolucionaris, fins i tot la premsa del cor, n'han parlat, de com s'ha comprat amb diners públics el silenci d'amants del rei.

—Com enfoqueu la vostra defensa?

—He defensat la llibertat d'expressió i, alhora, que parlava de fets sobradament demostrats. Dir, per exemple, independentment de la ideologia que un tingui, que la Guàrdia Civil va assassinar immigrants a Tarajal és un fet objectiu. I si van assassinar, són assassins. La fiscal venia a dir que jo no podia dir que eren assassins perquè això els injuriava. Jo vaig defensar que les injúries són inventar-se alguna cosa, però el que jo dic està sobradament demostrat. A veure si jo també seré culpable que la policia assassini.

—‘Si fos un feixista que desitgés bombes als catalans, homosexuals i immigrants, no estaria aquí assegut’. En quin context vau respondre això a la fiscal?

—Això ho he dit en el meu últim torn de paraula lliure. He dit unes quantes coses i una ha estat aquesta. Només cal donar un cop d'ull a les xarxes socials per veure que és plena de feixistes desitjant bombes als independentistes, als immigrants, als antifeixistes, als homosexuals... I tenen plena llibertat d'expressió. I també he denunciat que quan ells parlen dels límits de la llibertat d'expressió sempre són per als mateixos, per als antifeixistes. Els feixistes tenen llibertat d'expressió total per a dir tota mena de barbaritats. I a nosaltres, per denunciar fets objectius, ens demanen presó. Com he dit abans, això és propi de la inquisició i d'un règim feixista.

—Us demanen dos anys i nou mesos amb una multa de 45.000 euros, que si no poguéssiu pagar, serien cinc anys. És així?

—Exacte. Aquestes multes per injúries a la corona i a les forces de seguretat, no podré pagar-les, evidentment. Tampoc no ho faria, perquè considero que és injust. Són totalment inassumibles i

sóc insolvent perquè no trobo feina, una altra cosa que m'han dificultat. Aquestes multes es traduirien en dos anys més de presó si no són pagades.

—Aquesta petició també és, diu la fiscal, per ‘enaltiment sistemàtic del terrorisme’. Ho creieu així?

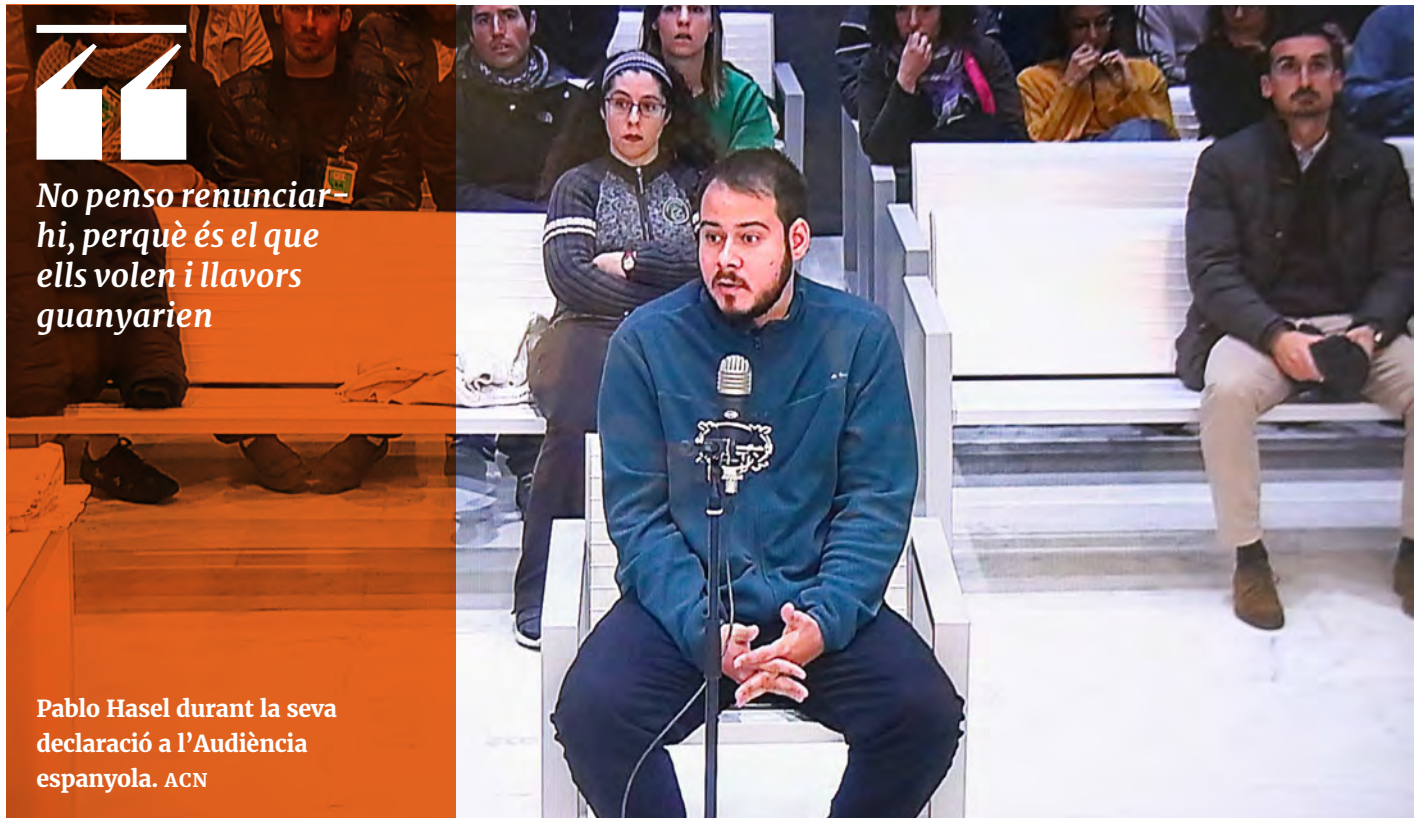
—Tenim concepcions totalment diferents de què és el terrorisme. Considero que el terrorisme són les polítiques criminals d'aquest govern i d'aquest estat. No solament d'aquest govern, perquè el PSOE també les tenia quan era al govern. Polítiques que neguen drets democràtics i llibertats com la d'expressió i que neguen un habitatge digne, el dret al treball, destrossen la sanitat... El que van fer l'1-O és terrorisme, i tota lluita és legítima davant la violència de l'opressor perquè considero que és autodefensa. No penso condemnar mai l'autodefensa dels oprimits. Això he defensat. Per mi no és terrorisme allò que ells diuen que ho és.

—Creieu que ja esteu condemnat?

—Crec que sí. Una absolució a l'Audiència espanyola és gairebé impossible. No depèn de si fas una bona defensa o no, perquè és un tribunal feixista. Era el Tribunal de Orden Público franquista que encara té una funció repressiva. Si aconseguixo l'absolució, no serà perquè defensin la llibertat d'expressió; si no, no m'haurien condemnat fa uns anys i no condemnarien tantes persones. Si m'absolen, serà per evitar un escàndol, perquè és un cas força mediàtic i hi ha hagut molta pressió.

—Ja vau tenir una sentència de dos anys, ratificada pel Suprem el 2015. Algú es pot demanar per què no heu modulat la manera de queixar-vos o de criticar, quan ja heu viscut en primera persona com actuen els tribunals espanyols.

—Hi ha una diferència amb el primer judici, i és que llavors les frases de les quals m'acusaven eren més explícites. Ara és, simplement, per narrar uns fets objectius. I tornem on érem. Pot sonar dur dir que són assassins, però és que si han assassinat, ho són. Què és més

No penso renunciar-hi, perquè és el que ells volen i llavors guanyarien

Pablo Hasel durant la seva declaració a l'Audiència espanyola. ACN

dur, denunciar un assassinat o assassinar? Evidentment, assassinar quinze immigrants amb total impunitat. Jo no únicament denuncio els agents que van denunciar, sinó tot el cos policíac, i ells diuen que els injurio. Però és clar, aquests agents han estat absolts per aquests crims quan hi havia nombroses proves. No he canviat la manera d'expressar-me perquè considero que no faig res dolent, sinó tot el contrari. I no penso renunciar a fer-ho.

—Tornaríeu a escriure aquests piulets i aquestes cançons?

—Sí, ho tornaré a fer i ho vaig dir al judici. Si em volen tancar a la presó per això, doncs que m'hi tanquin. Jo faré el que hagi de fer i no penso renunciar-hi, perquè és el que ells volen i llavors guanyarien. Perquè guanyaria la por i aconseguirien que no denunciem tot el que fan. I si venen armes a l'Aràbia Saudita que després acaben en mans del gihadisme o serveixen per a massacrar el seu poble, això no ho penso silenciar. I qui fa això és

un criminal. I si la monarquia contribueix a això, diré que la monarquia és criminal sense cap mena de remordiment.

—Sentiu que heu tingut suport aquestes últimes hores?

—Bastant, però per la gravetat del cas, un sempre n'espera més. No sols pel meu cas, també per altres. Casos tan greus mereixen més solidaritat. Però he sentit força suport i també s'ha de dir que la mal anomenada esquerra parlamentària de l'estat espanyol, Podemos i Izquierda Unida, una vegada més, han estat còmplices de la repressió com ho han estat a Catalunya, amb frases com la d'Alberto Garzón: 'Puigdemont i els seus no poden escapar-se.' És la mateixa cosa, legitimar la repressió del règim. Podemos, mentre se solidaritza amb la Guàrdia Civil en el cas d'Altsasu, és còmplice. Realment, són un partit de règim i tot allò que l'ataqui, sigui el procés independentista o uns piulets o unes cançons, no els interessa de solidaritzar-s'hi. Ells volen un govern

pactat amb el PSOE i no ho amaguen. S'agenollen per aconseguir-ho.

—Si entreu a la presó, us considerareu un pres polític?

—Sí, sense cap mena de dubte. Jo estaré pres per defensar unes idees polítiques i alhora no rebré el tracte d'un pres comú. Els presos comuns poden estar amb altres presos comuns, però jo no podré estar amb altres presos comunistes. Això ja marca la diferència. Ells diuen que no hi ha presos polítics, però després els donen un tracte pitjor que al dels presos comuns.

—Temeu entrar a la presó?

—Sí, sí... Seria un boig si ho negués. És clar que tinc por de ser allunyat a la força dels meus éssers estimats. No poder fer moltíssimes coses, com per exemple música, cançons. Passaré moltes hores en una cel·la amb condicions molt dures. Tinc por de tot això. Però la consciència i resistir davant tantes injustícies està per sobre la por, davant un règim enemic de la democràcia. ■

CRISTINA DURAN I MIGUEL ÀNGEL GINER BOU

‘El nivell d’indignació pujava pàgina a pàgina, mentre fèiem el còmic’

Entrevista a Cristina Duran i Miguel Àngel Giner Bou, autors del còmic ‘El dia 3’, que relata la lluita de les víctimes de l’accident del metro de València per restablir la memòria

CEDIDA

NÚRIA CADENES

És difícil passar les pàgines d’aquest còmic sense sentir un nus a la gola. Els sentiments se succeeixen: tristesa, indignació i ràbia. Però també hi ha alguna altra cosa, que amara l’obra sencera: per sobre de tot, una gran, i molt humana, dignitat. *El dia 3* (Astiberri), que va guanyar el premi

Ciutat de Palma, és, en definició de qui l’ha bastit, ‘la història d’una lluita contra el silenci i l’oblit, i contra la mentida programada’. El 3 de juliol de l’any 2006, quan faltaven sis dies perquè el papa Benet XVI arribés a València per a una festa organitzada des d’Orange Market a major glòria del PP, un comboi del metro

va descarrilar a l’estació de Jesús. Quaranta-tres morts, quaranta-set ferits i, tal com va denunciar incansablement l’associació de víctimes, zero responsables. L’intent de presentar l’accident com un simple acte de fatalitat, de silenciar les víctimes, d’esborrar fins i tot el rastre del succés (durant el govern

El còmic és un llenguatge que pot explicar qualsevol tipus d'història. No és sinònim de xiquets o d'humor

El PP tenia organitzada una festa, la mateixa setmana passa aquest accident i ho veuen com una catàstrofe... per a ells. I ho intenten tapar

del PP es va arribar a canviar el nom de l'estació de Jesús pel de Joaquín Sorolla) fa d'aquest cas horror i paradigma. Ara Cristina Duran i Miguel Àngel Giner Bou, junt amb Laura Ballester, autora de *Lluitant contra l'oblit* (Sembra Llibres), han trobat en el llenguatge que dominen, el de la novel·la gràfica, una manera d'explicar la història i d'estendre la denúncia.

—Quina és la vostra connexió amb els fets del 3 de juliol de 2006?

—Miguel Àngel Giner: Quan va passar l'accident, ens va costar acostar-nos-hi. Va coincidir amb el naixement de la nostra filla, que té paràlisi cerebral, i estàvem molt...

—Cristina Duran: En la nostra lluita personal.

—M.À.G.: I, un dia, Laura Ballester va venir a Benetússer, a la llibreria Somnis de Paper, a presentar el llibre.

—És com si us miréssiu la vida en vinyetes: assistiu a la presentació d'un assaig i en surt un còmic!

—M.À.G.: Bé, no és exactament això, però sí.

—C. D.: Veiem la vida en imatges.

—M.À.G.: És veritat. Però va ser allà, sentint Laura i Miguel, el pare d'una de les víctimes, que ho vaig pensar. Només de llegir les tres o quatre primeres pàgines del llibre, ja vaig decidir de fer-ne un guió.

—Ara, qui llegeix tres o quatre pàgines de la vostra obra, ja en queda colpit.

—C. D.: Quan expliquem una història, sempre intentem ser tan honestos com siga possible. Ho fem amb sinceritat i amb tota l'emoció possible. Suppose que això es transmet al lector.

—De fet, demostreu que el llenguatge del còmic és apte per a qualsevol narració, poesia, sentiment. Hi ha algunes seqüències de vinyetes que, sense paraules i tot, expliquen moltíssim.

—M.À.G.: Jo crec que la qüestió és aquesta: aconseguir transmetre coses que altres persones tenen en el cap però

que potser no saben explicar. La funció de l'art, i més dins de la relació amb l'àmbit social, ha de ser, també, aquesta capacitat de buscar quines són les metàfores, quins són els punts forts, per a aconseguir emocionar.

—C. D.: És que el còmic és un llenguatge molt directe i et permet d'arribar, a vegades amb imatges, a vegades amb paraules i a vegades amb totes dues coses alhora, molt directament al lector. Pot explicar qualsevol tipus d'història. Per sort, ja va quedant clar que no és sinònim de xiquets o d'humor. Els autors fa temps que lluiten per això. Els lectors ja se'n van adonant. I els mitjans de comunicació sembla que també. Vull dir que ja era hora [riu].

—Hi ha una pàgina on es veu el túnel negre. Només. Se sap que ha passat alguna cosa, però la història encara no ho ha explicat. Et mires la pàgina i pots pensar que, al capdavant, és només un túnel, vinyetes que hi fan zoom. Però és esfereïdora.

—M.À.G.: Sí. Això té a veure amb la narrativa. Ja duem moltes pàgines darrere, jo també sóc professor de narrativa, i m'agrada aquest aconseguir trobar els punts en què has de decidir si la imatge és a pàgina completa o si hi fas un zooming... Tot per a aconseguir transmetre aquesta sensació que pretens i que m'alegre que hàgeu sentit perquè era exactament la idea que tenia al cap.

—També hi ha moments en què feu servir imatges gairebé surrealistes: els polítics que en comptes de cara tenen tentacles...

—C. D.: Hi ha hagut dues coses difícils. Una, aquesta que comenteu, la part dels polítics, de les persones que no van estar a l'altura. Al final, decidírem que no tinguéren cara perquè era una manera d'expressar aquella manca d'humanitat. Les persones que hi apareixen amb la seua cara és perquè s'ho mereixen. Aquestes altres... Vam pensar que no s'ho mereixien. Per tant, hi ha moments que, quan estan encara més o menys entre dues aigües, tenen cap però ixen

d'esquena, per exemple. Però quan actuen amb tan poca humanitat, els posem aquest cap estrany que pareix amb tentacles. Les metàfores, en el còmic, et permeten d'expressar els sentiments.

—I l'altra cosa difícil?

—C. D.: Té relació amb allò que dèieu del túnel negre: és la part en què cal decidir què ensenyes i què no. És molt complicat. Vàrem llegir algunes escenes del llibre de Laura, o en la web de Zero Responsables, o el documental de Barret Films, que ja era complicat de recrear només imaginant-ho. Dibuir-les era duríssim. I, és clar, pensàrem que seria encara més dur per a les víctimes. Hi havia imatges que no calia ensenyar, que no s'havien d'ensenyar. Per això, en alguns punts hem decidit o bé fer metàfores o bé deixar-ho ocult, en off.

—En aquesta reflexió hi ha una lliçó per al periodisme-voltor, diguem-ne, aquell impudic mostrar la sang. Vosaltres demostreu que per explicar l'horror no cal afegir una humiliació a les víctimes.

—C. D.: Exacte. El punt principal del llibre és el respecte a les víctimes. De fet, el més bonic d'aquest llibre ha estat poder estar en contacte amb elles. Amb Rosa Garrote, la presidenta de l'associació, amb Beatriz, l'ex-presidenta, que ens han ajudat moltíssim. Al capdavant, és la seua història i volíem que s'hi sentiren identificades. Haver estat explícits no hauria dut a res. A part del fet que hagués estat duríssim que elles tingueren ara aquesta imatge en el cap.

—M.À.G.: Has de fer una reflexió, sempre, en aquests casos, i decidir si fas art o si fas pornografia. I mostrar-ho absolutament tot és fer pornografia. Que és un poc la trampa en què cau la societat si perd de vista la capacitat artística o poètica.

—No és fàcil parlar de persones que existeixen i que es veuran reflectides en el llibre, amb noms i cognoms, amb vivències i sofriments.

—C. D.: Al llibre hi ha diverses famílies. La principal és inventada. De fet, és

Una de les pàgines del llibre. CEDIDA

l'única cosa de ficció que hi ha al llibre. Ens va servir per a agafar característiques de diverses famílies. I ens va semblar que la família narradora no n'havia de ser cap de concreta perquè ens representara a tots. També hi ha algunes històries petites que d'entrada les volíem variar un poc, justament per no posar-nos en la seua vida. Però ens van dir que, si ho contàvem, que ho contàrem tal com van ser, que també era una manera d'homenatjar els seus familiars. Els ho enviàvem, i ells ens hi feien algunes correccions: que si aquest tenia els cabells arrissats, que l'altre era... Característiques. O, per exemple, el fill d'Enric, que l'haviem dibuixat com un nadó i resulta que tenia dos anys. I ho canviàrem. Coses així.

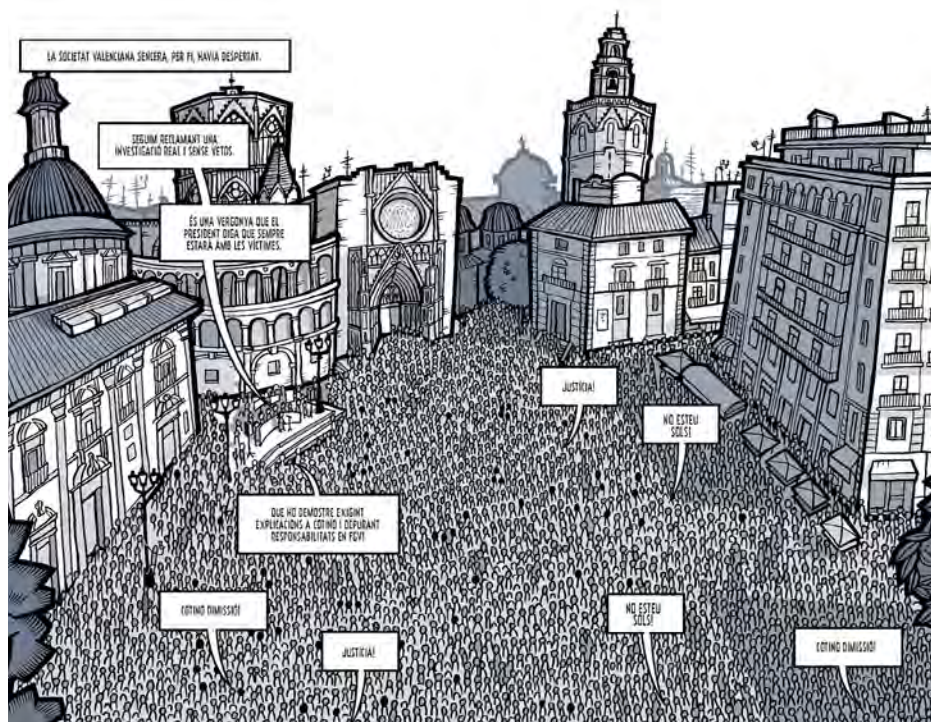
—I què ha estat el més dur de plantejar o de dibuixar?

—C. D.: Hi va haver una pàgina que, al final, vaig resoldre precisament amb una

metàfora: quan els familiars entren al dipòsit de cadàvers. [Silenci] Hi vaig fer moltes voltes, cercant documentació, i al final vaig pensar que no, que no era necessària aquella visió. I vaig pensar: què és la cosa important quan entres en un dipòsit de cadàvers? No és si hi ha tants cossos així o aixà: la cosa important és que allà hi ha una persona que té relació amb tu. Que és la teua mare, el teu germà. Això és el més important quan travesses la porta. I se'm va acudir dibuixar una sèrie d'etiquetes on hi diguera precisament això: que és la teua mare, el teu germà o la teua parella. Sense cap nom. Si hi poses els noms, la pàgina és tan sols d'aquestes persones en aquest dia. I no. Volia que tothom s'hi pogués sentir identificat, perquè allò ens hagués pogut passar a qualsevol de nosaltres.

—Uf.

—C. D.: Sí. I també hi ha una altra seqüència, amb un tècnic que entra i va

Dues de les pàgines del còmic. CEDIDA

fent una anàlisi de les coses que veu. I les coses que explica són... una barbaritat. Aquesta pàgina també la posarem en off: hi ha la persona parlant, simplement, i com pateix mentre ho conta. Va ser molt difícil, perquè el text... El text és brutal. I està agafat de l'informe, tal com era.

—Hi ha un contrast molt fort entre un dels fets més tristos i més bèsties que ha viscut la ciutat i aquell 'València vestida de gala', que també expliqueu, perquè arriba el papa. Primer, perquè no se sap què passarà, i després, sobretot, perquè ja se sap què ha passat.

—M.À.G.: Sí, se'ls va aigualir la festa. El PP tenia organitzada una festa per al dissabte, la mateixa setmana passa aquest accident i ho veuen com una catàstrofe... per a ells. I immediatament ho intenten tapar.

—C. D.: És un comportament per desgràcia massa habitual. Però en el cas de València encara va ser més intensa, més flagrant aquesta actitud, pel moment en què va succeir. Potser si no hagués suc-

ceït just abans de la visita del papa, no hauria estat tan exagerat, no haguéssim vist aquest esforç tan intens per a tapar-ho tot, justament per a intentar que no se'ls aigualira la festa. Reflexionant-hi, he pensat que també haguessen pogut, fins i tot, rectificar, després, passats uns dies, passada la seua 'festa', haguessen pogut reconèixer que s'havien equivocat. Però no. Van decidir continuar endavant. I això és el que em pareix més dur. Que prenguen aquesta decisió per la visita del papa i que la mantinguen durant tants anys... Ho trobe increïble.

—És un cas tan bèstia que sembla que no pugui ser.

—C. D.: I quan vas coneixent la història a fons és... Mentre fèiem el guió, i després, dibuixant, el nivell d'indignació pujava pàgina a pàgina. Era com anar-te dient: és que no pot ser, no pot ser que això s'acabe oblidant, s'ha de saber. I això també reforçava la idea de fer el còmic. Perquè hi ha el llibre de Laura, i el documental, la web, però alhora pensem que

com més es difonga, per tants mitjans com siga possible, millor. Perquè ho ha de saber tothom.

—És una història de tragèdia, però quan es fa balanç de la vostra obra resulta que, en realitat, hi conteu una història de dignitat.

—C. D.: Sí, totalment.

—M.À.G.: De fet, a l'hora de plantejar una obra és important trobar-hi el to, veure com contes la història. I d'entrada vaig pensar que havia de ser molt paregut al d'*Una posibilidad entre mil* [un treball anterior, on narren els tres primers anys de la seva filla Laia], pràcticament documental.

—C. D.: Hem volgut contar això: perquè encara que hi ha la part política, la tècnica o la judicial, per mi la part més important és la de la dignitat de les víctimes, la d'aquesta força i aquesta lluita fins al final. És també reconfortant veure que, finalment, amb el canvi de govern, les coses canviaren un poc. Realment, sí que aconseguiren algunes de les seues reivindicacions. Sense anar més lluny, s'acaba d'aprovar a les Corts la llei de seguretat ferroviària, per bé que no amb tots els punts que es demanaven, però com a mínim és un primer pas. I sí, s'han aconseguit moltes coses.

—Feu també el retrat de tots nosaltres en dues imatges: la plaça de la Mare de Déu buida, només amb la reivindicació dels familiars, i la plaça plena a vessar.

—C. D.: Cert. Són dos moments clau en el llibre. Mostren com havien aconseguit tapar-ho tot, i que ens n'oblidàrem. I, després, com, gràcies a un mitjà de comunicació, la gent va despertar. Però també hem volgut reflectir el fet que persones com Laura Ballester estiguessen, durant aquells set anys, al seu costat. Sempre. Mai no va parar de treure notícies. O tot el treball que va fer Barret, que després va servir per al programa de Jordi Évole. És clar que hi va haver un abans i un després d'aquell programa, però es va poder fer gràcies al treball que havia fet Laura, al treball de Barret i dels mitjans valencians.

Els mitjans que van prendre partit en les eleccions del 21-D

L'Aravot Anàlisi del temps dedicat als candidats i partits polítics en els diversos mitjans de comunicació tant nacionals com espanyols

SEDA HAKOBYAN I ALEXANDRE SOLANO

Fa una setmana, la Junta Electoral va condemnar TV3 i Catalunya Ràdio a quatre multes per haver vulnerat la neutralitat informativa, concretament per la cobertura del Concert per la Llibertat, la manifestació a Brussel·les i dos editorials de Mònica Terribas.

Paral·lelament, el Consell de l'Audiovisual de Catalunya publicava un informe que mostrava, havent analitzat 221 informatius i 225 magazins, que els mitjans públics catalans havien estat els més respectuosos amb la pluralitat i el principi d'igualtat, i que les grans cadenes privades (principalment, Telecinco i Antena 3) no complien cap d'aquests principis i passaven per alt sistemàticament la llei electoral sense cap mena de sanció.

Una llei electoral interpretada a mida?

Les dades de l'anàlisi mostren que TV3 i Catalunya Ràdio van ser les cadenes amb menys diferències entre candidatures, mirant de donar-los el mateix temps a totes, independentment de la representació institucional. La diferència màxima entre dues candidatures són els

Els candidats a les eleccions del 21-D abans de fer el debat de TV3. ACN

La Junta Electoral va condemnar TV3 i Catalunya Ràdio a quatre multes per haver vulnerat la neutralitat informativa

3,6 punts que separen la CUP (12,2%) de JxCAT (15,8%).

Per la seva part, La1 i TVE Catalunya van seguir el criteri de repartir el temps segons el nombre de vots de les anteriors eleccions, les del 2015. 8TV i RAC1, tot i ser cadenes privades, també sembla que van fer servir el criteri del nombre de vots, amb unes xifres molt similars als de la Corporació de RTVE.

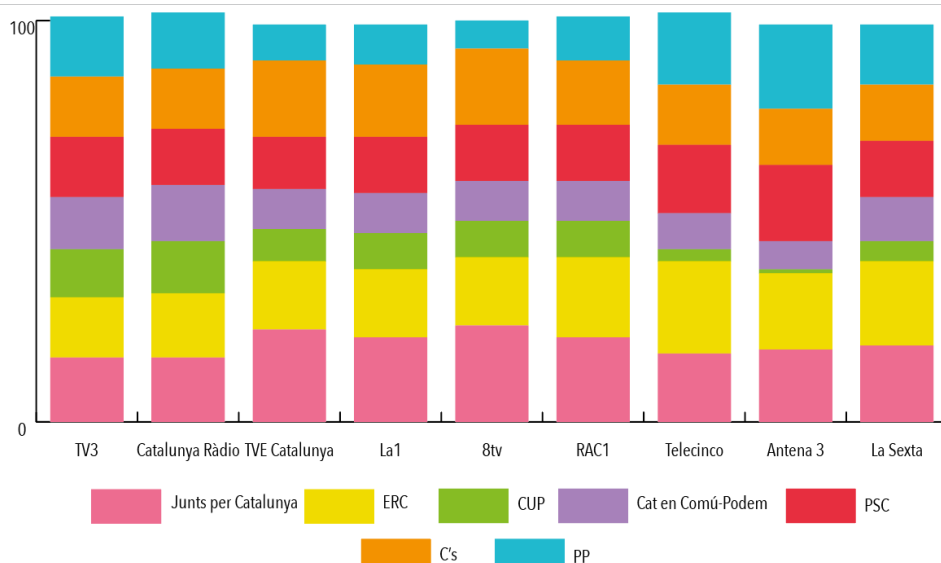
En canvi, tot i haver de complir el principi de pluralisme, igualtat i neutralitat informa-

tiva, trobem que Antena 3 va donar el màxim de temps, un 21,4% del total, al PP [8,49% del vot el 2015], una diferència de 20,1 punts amb la CUP, a qui va donar només un 1,3% del temps [8,21% del vot el 2015].

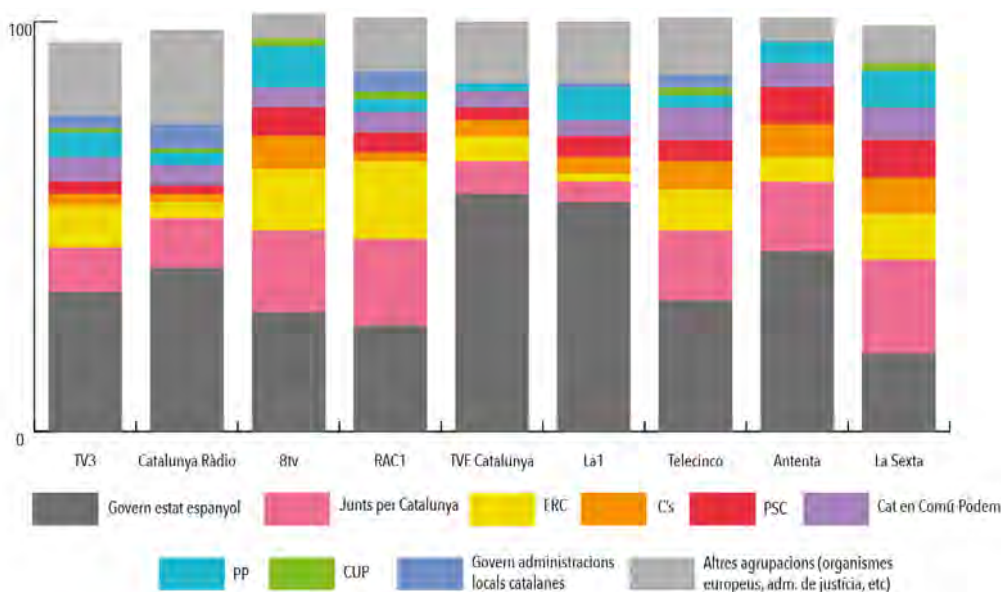
Telecinco també va fer servir criteris polítics, ocultant la CUP (2,5%) i situant el PP com la segona candidatura amb més temps (18,1%). La Sexta, tot i no respectar l'ordinalitat i minimitzar la CUP, va ser més igualitària que no

vilaweb.cat
3 i 4 febrer 2018

🏠 SIGNATURES VEUS ACTUALITAT 7DIES DESCONNECTA 24H

Temps de notícies de les informacions electoral de les candidatures. Dades extretes de l'Informe específic de pluralisme a la televisió i a la ràdio durant la campanya de les eleccions al Parlament de Catalunya 2017 (del 5 al 19 de desembre)¹.

Temps de paraula en informacions relacionades amb les eleccions. Dades extretes de l'Informe específic de pluralisme a la televisió i a la ràdio durant la campanya de les eleccions al Parlament de Catalunya 2017 (del 5 al 19 de desembre)¹.

pas les altres dues cadenes privades espanyoles.

Antena 3 i Telecinco donen entre un 50% i un 55% del temps a PP, PSC i Ciutadans, tot i haver obtingut el 39% del vot el 2015. En canvi, les forces independentistes, amb un 48% del vot, van tenir entre el 38% i el 42% del temps.

Observant les dades, sorprèn la multa a TV3, que es

va limitar a informar al Teletot dels Concerts per la Llibertat i a connectar amb la manifestació de Brussel·les un minut cada mitja hora.

En canvi, per exemple, la Junta Electoral va donar la raó a TVE, i no li va fer compensar la CUP per no haver emès un spot electoral. Va considerar que no vulnerava el principi de neutralitat informati-

va perquè era raonable tenir dubtes sobre la legalitat de la propaganda electoral.

Les cadenes privades, per la seva banda, van fer grans desplegaments a Brussel·les, fet que demostrava l'interès electoral de la notícia i que qüestionava si les condemnes de la Junta Electoral responien a criteris més polítics que no pas tècnics.

Informacions relacionades amb les eleccions

Més enllà del seguiment de les activitats de les candidatures, trobem una anàlisi de les informacions relacionades amb les eleccions, és a dir, que contenen alguna referència explícita als comicis, com ara temes de debat electoral o sobre els candidats. En moltes cadenes, aquestes informacions representen més temps que no l'utilitzat en la informació electoral, i en el cas de La1, Telecinco i Antena 3, són gairebé dos terços.

Per TV3 i Catalunya Ràdio, els temes principals van ser el trasllat dels béns artístics a Santa Maria de Sixena, la manifestació a Brussel·les, les repercussions de la situació política en l'economia i la retirada de les ordres europees el primer dia de campanya.

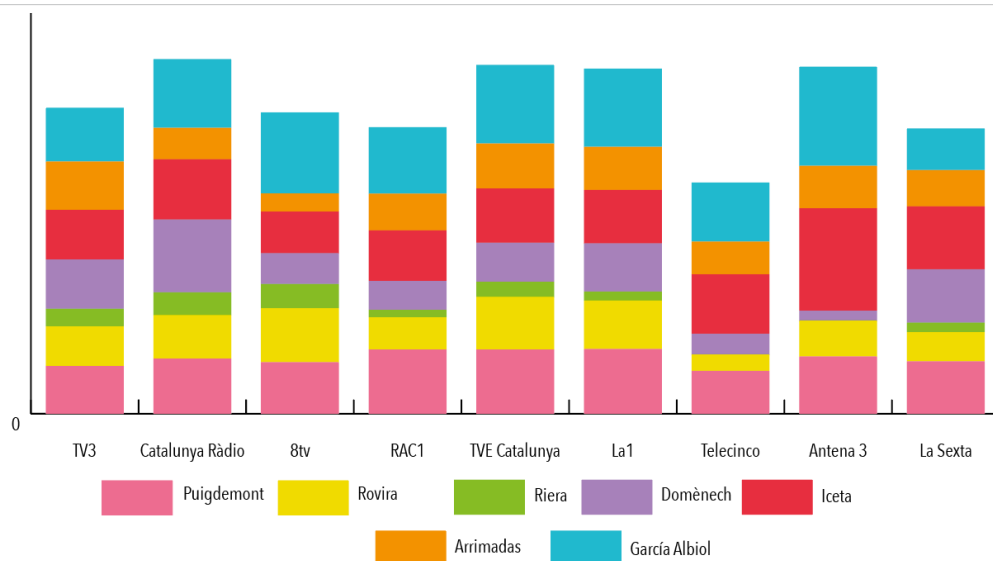
La1, a més de Sixena i les repercussions polítiques negatives en l'economia, va posar especial èmfasi en la commemoració de l'aniversari de la constitució espanyola i la mort d'un home a Saragossa presumptament per portar uns elàstics amb la bandera d'Espanya.

La mort de l'home a Saragossa, a diferència dels canals catalans, ha estat un dels temes als quals han dedicat més temps, i el segon amb més presència a Telecinco, només superat per Sixena i un dels principals d'Antena 3 i La Sexta. Un cas gens clar, en què el mort era un membre de la Falange, però que els mitjans van aprofitar per generar tensió a Catalunya.

El govern espanyol va ser l'actor polític amb més temps a gairebé tots els mitjans, principalment als dos canals

vilaweb.cat
3 i 4 febrer 2018

SIGNATURES VEUS ACTUALITAT 7DIES DESCONNECTA 24H

Temps de paraula dels actors polítics en les informacions sobre la campanya electoral de les candidatures. Dades extretes de l'Informe específic de pluralisme a la televisió i a la ràdio durant la campanya de les eleccions al Parlament de Catalunya 2017 (del 5 al 19 de desembre)

de RTVE, on supera més de la meitat del temps de paraula del conjunt d'actors polítics. Per contra, després de l'aplicació del 155, el govern català no hi va tenir presència.

Sobre la qüestió de Sixena, les principals veus que van aparèixer van ser el govern espanyol, el govern aragonès i la Paeria de Lleida. En la majoria de casos no hi va haver ningú que sortís defensant la posició sostinguda fins aleshores pel govern català.

Per partits, destaquen ERC i JxCat en les notícies relacionades amb les eleccions. Això es deu principalment perquè la majoria de membres del govern, que són a l'exili o a la presó, eren també candidats a les eleccions per a aquestes formacions, de manera que en la cobertura de la manifestació a Brussel·les, dels presos polítics o de la retirada de l'euroordre es fan referència a aquestes formacions.

Cal destacar que, en la informació relacionada amb les eleccions, la majoria de cadenes donen veu a totes les formacions amb representació, sigui molt o poc.

L'excepció és TVE Catalunya, que només fa aparèixer la CUP en les informacions estrictament de seguiment de la campanya electoral i l'exclou de la resta. En el cas d'Antena 3, en les informacions relacionades, només dedica un segon (0,01%) a la CUP, i Telecinco li dedica solament 16 segons (1,9%).

Cal recordar que, durant el referèndum de l'1-O, TVE i Telecinco ja van excloure els independentistes i només van donar veu a les altres quatre forces polítiques. En aquestes eleccions, TV3 i Catalunya Ràdio han estat els mitjans que han registrat una diversitat de veus més plural: vint-i-tres agrupacions a TV3, i disset a Catalunya Ràdio.

Inés Arrimadas i Miquel Iceta, els candidats més televisius

Entre els candidats, Inés Arrimadas és qui va tenir més presència a TV3, 8TV, RAC1, TVE Catalunya i La1. Miquel Iceta, a Telecinco, La Sexta i Antena 3. I Domènech, a Catalunya Ràdio. En totes les cadenes, el temps que tenen la

suma dels candidats del PSC, PP i Ciutadans es va veure superat amb escreix respecte del percentatge de vot.

Destaca que, en tota la campanya, no hi va haver ni una sola intervenció de Carles Riera ni a Telecinco ni a Antena 3; i en el cas d'Antena 3, no hi va haver la veu de cap candidat de la CUP.

En les entrevistes és on més destaquen les diferències, encara que totes les cadenes van donar veu, com a mínim una vegada, a totes les forces polítiques. Tret de Telecinco, que no va entrevistar ningú de JxCat ni de la CUP.

Les cadenes públiques i el grup Godó van fer entrevistes de durada similar a tots els candidats. I La Sexta va entrevistar representants de les set candidatures entre quatre vegades i vuit.

A Telecinco, 'El programa de Ana Rosa' no va incloure entrevistes ni a JxCat ni a la CUP, en canvi, el programa 'Sábado deluxe' va emetre una entrevista d'una hora a Ada Colau.

A Antena 3, es van fer entrevistes curtes a les set

candidatures –uns cinc minuts per candidat–, però, després, 'Espejo Público' va entrevistar dues vegades representants de les quatre candidatures contàries a la independència (Cs, CatComú, PSC i PP) –en el cas d'Arrimadas, dues entrevistes en tres dies–, una sola vegada JxCat (Xavier Quinquillà) cap ni una ERC ni la CUP.

Més enllà de les dues entrevistes a Iceta, durant el mes de desembre també van entrevistar Felipe Gonzalez, Sílvia Paneque, Àngel Ros, Jaume Collboni, Antoni Balmon i Josep Borrell, a més d'altres socialistes com el president de l'Aragó. Més de deu entrevistes a socialistes al programa 'Espejo Público' durant les dues setmanes de campanya.

Cal destacar el buit informatiu als canals espanyols sobre el president a l'exili, Carles Puigdemont. Tot i ser una figura de renom i un dels candidats amb més possibilitats de tornar a la Generalitat, no va ser entrevistat ni una sola vegada durant la campanya. ■

7DIES

{ La selecció de la setmana { 29 de gener - 2 de febrer

Dimecres 31.
Especial:
Investidura fallida

ALBERT SALAMÉ

Dilluns 29.Sèrie:
Els Nous Republicans

ALBERT SALAMÉ

Divendres 2.

Salvador Cardús: 'Si fem un govern sense restitució, haurem acceptat la derrota'

ALBERT SALAMÉ

ELS NOUS REPUBLICANS

L'Àngels, la Maria, l'Adrián i en Claudio, els Nous Republicans. ALBERT SALAMÉ

'L'única sortida per a arribar a una República és que Catalunya s'independitzi'

Sèrie Primer capítol de la sèrie d'entrevistes als Nous Republicans

ANDREU BARNILS

Nous Republicans és el nom dels ciutadans que han pres l'opció republicana més recentment. Des de l'1 d'octubre passat, aquests nous independentistes han esdevingut un fenomen viral i expliquen la seva experiència a les xarxes. Avui VilaWeb comença una sèrie d'entrevistes amb aquests ciutadans

que lluiten per la República Catalana. El primer testimoni és el de la Maria Cabello, que resideix a Cerdanyola, va néixer a Sabadell i va créixer a l'Hospitalet.

—Us podeu presentar?

—Vaig néixer a Sabadell i m'he criat a Hospitalet. Qui ho conegui, sap que allà de catalans n'hi havia molt pocs, fa vint anys. La meva família és andalusa i tota la gent que m'ha envoltat és andalusa. Jo

Aquests nous independentistes han esdevingut un fenomen viral i expliquen la seva experiència a les xarxes

era de les d'anar a la processó, al Rocío, música flamenca i tot això. També vaig estudiar en castellà i fins que no vaig anar a estudiar el grau superior a Barcelona no vaig sentir una conversa sencera en català.

—Quin dia us feu nova republicana?

—El dia 1 d'octubre. Primer quan Rajoy va dir que no podríem votar. Jo sóc molt rebel i vaig dir: com que no puc vo-

ELS NOUS REPUBLICANS

Maria Cabello va néixer a Sabadell i va créixer a l'Hospitalet. ALBERT SALAMÉ

tar? I arran d'això vaig dir que sí que votaria, el dia 1. Vaig anar a les cinc de la matinada al col·legi, a protegir-lo. I vaig tenir la sort que a Cerdanyola no va haver-hi cap atac per part de la policia, però sí que hi havia molta unitat entre la gent. I això em va arribar a l'ànima.

—Quan vau decidir el vostre vot?

—Uns dies abans de l'1-O. Primer, per la reacció de Rajoy de dir que no votariem perquè ell no volia. I després perquè veia moltes injustícies, com les detencions i tota la propaganda negativa contra Catalunya, que jo sabia que no era certa. I, sentint-me atacada, era la manera de defensar-me.

—Quin és l'opinió política del vostre entorn?

—A la meva família, per exemple, els cosins que som

més joves i ens hem mogut més per Catalunya tenim tendència a obrir-nos més que no pas els que no s'han mogut de l'Hospitalet. No surten d'un món tancat. Quan surts i veus que els catalans no són tan dolents ni extremistes comences a pensar si el que t'expliquen és cert o no. I aleshores, investigues. T'informes, aprens. Quan vius en un món tancat on tothom parla castellà i tothom té la teva mateixa cultura és molt difícil de conèixer l'exterior.

—Per què cal una nova República?

—Jo més que independentista sóc republicana. Primer perquè no vull mantenir un rei que no he votat. En segon lloc, la constitució tampoc l'he votada, per edat. I en tercer lloc perquè Espanya no té el pensament de canviar. Si tots els espanyols volguessin fer

un canvi i ens rebel·léssim contra el govern que hi ha, no tindria cap problema de no separar-me d'Espanya. El problema és que això no existeix. No hi veig sortida. L'única sortida per a arribar a una república és que Catalunya s'independitzi. I per aquí vaig.

—Per què l'esquerra espanyola no dona suport a la República Catalana?

—Perquè són del mateix règim. Jo ara em plantejo si els socialistes han estat mai socialistes. Si t'hi fixes tots es mouen per l'Íbex 35, pels bancs, per la monarquia. No defensen el poble. Han disfressat una democràcia i un socialisme que crec que no han existit mai.

—Els vells independentistes, cansats. Els nous, no. Per què?

—Suposo que parteixo de la base que encara no hem tin-

gut caigudes. Quan lluites per una il·lusió i et penses que ja hi arribes, suposo que et vas decebant en les caigudes, com ha passat a molts independentistes que fa anys que lluiten pel mateix. Nosaltres estem frescos. Perquè encara no hem rebut bastonades. I a més creiem que és el moment adient. I que si no fem marxa enrere, podem aconseguir un país millor.

—Res més a afegir?

—Tots els espanyols haurien de veure com ens tracta el govern. I tots hauríem de lluitar per la mateixa causa: la República. Una qualitat de vida pel poble realment millor que la que tenim. Tot és ple de corrupció, atur, gent que passa gana. I ens hauríem d'unir. El govern ens separa i posa els catalans en el bàndol dels dolents. Però senzillament perquè no anem tots a l'una. **UU**

ELS NOUS REPUBLICANS

‘L’1-O no vaig poder quedar-me a casa assegut mirant com els ciutadans eren víctimes de tanta repressió’

Sèrie Segon capítol de la sèrie de Nous Republicans

ANDREU BARNILS

—Us podrieu presentar, Claudio?

—Vaig néixer al Perú el 1996 i vaig arribar a Espanya, Barcelona, el 2009. Jo no sabia res. Ho explico al fil de Twitter. No sabia res de Catalunya. Només que parlaven català i que Messi jugava al Barça. I res més. Però de mica en mica vaig anar creixent amb els valors de Catalunya. I em vaig anar interessant per la cultura. Crec que és una cultura molt oberta i multicultural. Així definiria Catalunya, si mai m’ho preguntessin.

—Per què us heu fet nou republicà?

—Hem fet aquest moviment perquè crec que la gent de Catalunya vinguda de tot Espanya, i de tot el món, estem cansats de tanta corrupció, de tanta repressió per part del govern. I actualment les coses a Espanya no van com penso que haurien d’anar. M’he identificat molt amb el moviment pels ideals que tinc jo. Com a

republicà i independentista. De fet, em considero independentista i ho dic obertament. No hi tinc cap problema. Encara més, aquests valors em van incitar a militar a les JERC.

—On éreu l’1 d’octubre?

—L’1 d’octubre era a casa. No tenia intenció de votar. Vaig veure que hi havia molta repressió policíaca i aleshores ma mare em va dir que no hi anés. Que anés amb compte. Vaig dir-li que havia d’anar-hi. Això que passava a Catalunya no era normal. A cap país europeu no podria passar tot això, per unes simples votacions. Expresses lliurement el teu vot com passa en qualsevol democràcia. L’1 d’octubre no vaig poder quedar-me a casa. Recordo que a les dues del migdia, després de dinar, vaig dir: ‘Me’n vaig.’ I vaig votar on em toca. I per sort vaig tenir el suport de la meua mare, perquè també va veure-ho. Tot i que ella no va votar, per la repressió i les càrregues de la policia. On visc, a Nou Barris, va haver-hi molta presència de la policia

En Claudio és un català nascut al Perú i resident a Nou Barris. ALBERT SALAMÉ

i de fet hi ha gent que recorda l’1-O com si fos ahir. No vaig poder quedar-me a casa assegut mirant com els ciutadans de Catalunya, i menys els del meu barri, rebien tanta repressió.

—Expliqueu que temps enreu us en vau informar a classe.

—A classe tenia companys que a classe que tenien opinions bastant a favor d’Espanya. I uns pocs, tres o quatre, que anaven a favor de la independència de Catalunya. Vaig aproximar-me a tots dos bàndols sense cap idea pre-concebuda. Ni per la unitat d’Espanya ni per Catalunya. Jo mateix em vaig forjar les idees llegint, mirant vídeos i amb les opinions de gent diferent. I per això el 9-N vaig anar al col·legi on havia

de votar. I no m’ho vaig pensar dues vegades. En aquell moment ma mare tampoc no ho veia clar, perquè deia que com que nosaltres érem de fora no hi teníem res a veure. Crec que és una idea molt equivocada. Nosaltres, essent estrangers, podem donar tot el nostre suport a Catalunya.

—Res més a afegir?

—No som adoctrinats, com diuen a Espanya. Hi ha molta gent que té aquesta desinformació: que els col·legis adoctrinen, que ens obliguen a parlar català al col·legi, i que si no ens multen. Aquest missatge és erroni. Ja ho veus: sóc castellanoparlant, el parlem a casa, ens dirigim en castellà a les persones, i les persones responen en castellà. El que diuen és bastant equivocacat. ■

ELS NOUS REPUBLICANS

‘Si no arriba la república espanyola, que arribi la catalana’

Sèrie Tercer capítol de la sèrie d'entrevistes amb els Nous Republicans

ANDREU BARNILS

—Us podríeu presentar, si us plau?

—Sóc una persona d'Extremadura, que va néixer el 1936, durant la guerra. I que arriba a Barcelona el 1958, a 23 anys. I no és veritat res del que explica la gent i els partits. Jo tot això que sento no són veritats. Jo no he tingut cap problema.

—Dieu que tothom us parla en castellà. I que no us agrada del tot.

—Exactament. Això ho he posat a la carta i ara ho dic. N'hem tingut la mostra amb vostès. Jo em poso a parlar en castellà i de seguida em parlen en castellà. I jo m'enfado. Al començament sí que ho volia, però quan vaig anar entenent el català volia que me'l parlessin, per poder parlar-lo jo.

—L'1-O vau anar a votar?

—L'1-O vaig anar a votar perquè estava molt enfadat. I molt desil·lusionat amb tot allò que passava. I les mentides que diuen els altres. Perquè moltes coses no són veritat. I veient els tertulians de la televisió i les mentides

L'Adrián va penjar la seva experiència escrita en una carta, que ha estat repulada més de 20.000 vegades. ALBERT SALAMÉ

Veient els tertulians de la televisió i les mentides que diuen a les cadenes, estic molt decebut

que diuen a les cadenes, estic molt decebut.

—Com us agradaria que fos la República?

—M'agradaria que fos una república espanyola, una república nacional. I que es pogués canviar la constitució. I fer una constitució neta i solidària, i que tothom hi entrés. Que ningú no en quedés fora. I quan dic ningú, dic ningú. I en

una nova carta ja ho explico: que els jutges siguin escollits pel poble.

—I de la independència què en penseu?

—Jo la independència no la vull. Serà bona, però no la vull perquè no arribarà mai. En canvi, la república espanyola pot arribar. Espero. I si no arriba l'espanyola, que arribi la catalana. **U**

ELS NOUS REPUBLICANS

‘La política m’era absolutament igual’

Sèrie Quart capítol de la sèrie sobre els Nous Republicans

ANDREU BARNILS

—Per què us feu nova republicana?

—De republicana, ja n’era. Però no pensava que pogués ser efectiva. La política m’era absolutament igual. Els desenganys que he tingut amb els polítics i els partits havien estat de tal magnitud que havia deixat la política. I el sentiment republicà el tenia. Però no veia la possibilitat de tirar-ho endavant fins ara.

—Quin és el vostre punt d’inflexió?

—El meu punt d’inflexió és el 17 d’agost [atemptats a la Rambla de Barcelona]. Després d’haver llegit que un ministre havia dit que passarien ‘cosas en Cataluña’, em vaig esgarriar i vaig dir ‘això és falsa bandera’. Ho vaig tenir així de clar. I em vaig dir ‘anem molt malament’. I aleshores va venir el 20 de setembre. Jo no mirava la televisió, no posava res. Però vaig rebre un whatsapp

i deia: posa TV3 i fes-te un compte de Twitter. Vaig posar TV3, vaig veure què passava, vaig fer-me un compte de Twitter i vaig començar a informar-me de fora, perquè era tot molt confús. I aquest va ser el meu punt d’inflexió. I va ser quan vaig començar a treballar per l’1 d’octubre i per la República catalana.

—I anarquista com sou, com és que ara voteu?

—Doncs, aquesta anarquista que dieu es va decidir d’anar a votar perquè aquesta ocasió ho requeria. I el 21-D també vaig votar. Perquè una cosa és ser anarquista i l’altra és que et conculquin el dret de tal manera que arriba un moment que no pots anar pel carrer sense que t’ataquin, o que no puguis opinar, fer un piulet o fer una cançó sense que vinguin els jutges. I em sembla prou important defensar la República catalana per a haver tornat a votar.

—Per què ara veieu possible la República i abans no?**L’Àngels per primera vegada, diu, es creu els representants del poble.** ALBERT SALAMÉ

—La gran diferència, per mi, ha estat que he trobat que els qui estaven com a representants de la Generalitat ens els podíem creure. Han transmès un missatge clar, amb totes les confusions posteriors, però amb una fita molt clara. I a mi, aquesta fita, i la manera d’explicar-ho i de fer, m’ha convençut. Gent que tria anar a la presó, anar a l’exili, per poder defensar Catalunya, la República catalana, em mereix tots els respectes. I m’han convençut. Per a mi, són com de la família. Hi ha una estima. I ho he vist no solament amb mi. Ho veig quan parlo amb la gent. Hi ha un respecte, una estima, una dignitat, en aquests representants, amb aquests elegits:

el president, el govern, els diputats sobiranistes. Jo em trec el barret. És la primera vegada que ho veig, i que m’ho crec.

—Optimista?

—Us asseguro que feia anys que no estava tan optimista com ara. Perquè he vist la força de la gent. He vist tots els fills dels nous republicans i he plorat d’emoció de veure quins sentiments han estat capaços d’emanar de les amenaces del govern. I us diré una altra cosa. En un piulet vaig donar les gràcies personalment a Mariano Rajoy per haver-me fet republicana catalana. A mi em va fer republicana catalana i em va fer anar a votar el senyor Rajoy. ■

SALVADOR CARDÚS

‘Si fem un govern sense restitució, haurem acceptat la derrota’

Entrevista al sociòleg per a entendre què pot fer l'independentisme per desencallar la situació de crisi actual

ALBERT SALAMÉ

JOSEP CASULLERAS

El sociòleg Salvador Cardús, ex-membre del Consell Assessor per a la Transició Nacional i candidat de Junts per Catalunya el 21-D, demana d'alçar una mica la mirada en aquest moment de crisi. Hi ha tensió entre les forces republicanes, unes desavinences que troba comprensibles, però considera que cal agafar una mica de perspectiva, és a dir, veure-hi més enllà de l'anècdota i la disputa i enfocar bé per a endevinar el camí a seguir. El combat amb l'estat espanyol, el compara amb una guerra de guerrilles, per la desigualtat en la dimensió i en les forces de totes dues parts. Cal fer servir l'enginy, diu Cardús, i això vol dir saber analitzar els termes de la confrontació. Opina que renunciar a restituir el govern legítim és acceptar la derrota, i que de cap manera no es podrà tornar a una situació de 'normalitat'. 'Com administres una situació de repressió i anormalitat de la qual l'estat no et deixarà escapar? La normalitat no es recuperarà. Ja no hi ha normalitat', sentència.

—La repressió guanya?

—Que la repressió és efectiva és clar, perquè hi ha gent a la presó i a l'exili. Hi ha una efectivitat immediata que tenim al damunt. És un fet. Però, a més, com a advertiment per a futures situacions i com a amenaça, és un factor que no diria que guanyi en el sentit estricte però que seria irresponsable de no tenir en compte.

—Fins ara els partits havien exhibit unitat en l'estratègia. Des de dimarts, ja no.

—De desacords d'aquesta mena, ja n'hi ha hagut abans. La desavinença no és nova, però ara som en una nova fase de l'expressió d'aquesta tensió interna que hi ha entre partits i persones. La novetat és que fins a l'estiu jugàvem suposant que hi havia unes regles del joc i que hi havia unes línies que no es podrien tocar. I ara en canvi el drama és que hem de jugar sense regles del joc, i això crea aquesta nova expressió del conflicte entre forces republicanes. N'hi ha uns

Hem de jugar sense regles del joc, i això crea aquesta nova expressió del conflicte entre forces republicanes

No sé si és més contundent un gest simbòlic com la restitució de Puigdemont a la presidència que no pas voler tenir un govern espantat

que pensen que no havent-hi regles no hi ha joc possible i un altre sector que pensa que s'ha de veure com es pot jugar imaginant que algú respectarà les regles del joc. No és una qüestió estrictament de partits, sinó de sensibilitats o de posicions personals, o de capacitat d'assumir riscos.

—**Renunciar a Puigdemont és un error?**

—Si finalment, perquè hi hagi acord polític, s'ha de cercar una sortida alternativa, no pot ser contra la presidència de Puigdemont. Ha de ser una solució que parteixi de la presidència de Puigdemont, que sàpiga fer un trànsit des de la reclamació legítima de la restitució d'una situació prèvia. El problema és que l'enemic ens imposa el relat, i sembla que defensem Puigdemont sí o Puigdemont no, i, de fet, jo no em sento defensor d'una persona, sinó de la restitució d'un govern expulsat il·legítimament. El problema és com fem visible o com fem que aquesta restitució es materialitzi d'una manera o una altra, que el principi és el que s'ha de salvar. Si la persona és imprescindible, ho és. I si es troba una fórmula en què la persona no sigui tan imprescindible o se li pugui atorgar un paper diferent... No ho sé, jo no tinc resposta. Es tractaria de trobar alguna fórmula, o una investidura en dos temps, amb un primer gest de desobediència i una altra buscant una altra fórmula...

—**Una cosa simbòlica?**

—Sí. Però quan es diu 'simbòlic', per a segons qui vol dir que no serveix per a res. I aquest símbol pot tenir molta més força. No sé si és més contundent un gest simbòlic com la restitució de Puigdemont a la presidència que no pas voler tenir un govern espantat. No sé què és més transformador o més útil. Si fem un govern pragmàtic sense cap mostra de capacitat de restituir res, serem no-saltres que haurem acceptat la derrota.

—**Seria un error que Puigdemont tornés?**

—[Hi rumia, sembla que vulgui dir que sí]...

—**A Brussel·les pot mantenir una mínima estructura de govern legítim que té impacte.**

—Sí, però no sabem quant de temps que pot durar, aquesta capacitat. Ara tothom li fa cas i és ple de càmeres, però d'aquí a un mes encara les tindrà? Ara perquè estem pendents de si ve o no ve, si és president o no, però quan aquí hi hagi govern, qui farà cas de Puigdemont a Brussel·les? I hi ha les condicions en què s'ha de viure, quant temps es pot mantenir l'oficina a Brussel·les... Això no és menor.

—**L'opció de proposar un altre candidat i de no confrontar l'estat no és una bona estratègia?**

—Em sembla que és una estratègia molt ingènua. La política es fa amb el que pots. Des de fora és molt fàcil de dir que s'hauria d'haver fet tal cosa o tal altra. En política, les coses no passen perquè tingués raó, sinó que passa allò que és possible que passi en les circumstàncies d'aquell moment. I jo entenc aquesta posició, però imaginar que recuperarem les institucions perquè ajornem la confrontació no canviarà res. El jutge Llàrena continuarà ficant gent a la presó, els qui hi són no en sortiran, el TC tombarà qualsevol llei de caràcter social... Quina normalitat és aquesta? La normalitat no es recuperarà. Ja no hi ha normalitat.

—**No hi hauria el 155...**

—Estaríem intervinguts igualment, si no pel Tribunal Constitucional per la por. Si per haver convocat el 9-N han pres la casa i no sé què més, imagineu-vos els qui hauran de passar comptes per l'1-O. I què faran els Mossos? Com administres una situació de repressió i anormalitat de la qual l'estat no et deixarà escapar.

—**I la confrontació?**

—Si em dieu la confrontació directa, tampoc no sé veure a què treu cap, perquè simplement ens aboca a un carreró sense sortida, si no és que s'ha pensat bé què vindrà després.

La por és fosca per naturalesa, i no s'expressa d'una manera clara, sinó de vegades contradictòria

ALBERT SALAMÉ

—Investir Carles Puigdemont ara és un acte de confrontació.

—Sí, un gest de desobediència sense conseqüències pràctiques, perquè el govern probablement no es podria arribar a constituir. Si no s'està molt convençut de resistir una situació de desobediència permanent –que crec que no, perquè estem intervinguts i tenim la policia controlada–, tampoc no és imaginable que una situació de desobediència permanent ara sigui el que ens tregui d'aquesta situació. I perquè no hi ha la majoria; per fer això necessites els setanta diputats. Ara la situació política és de col·lapse. No hi ha una sortida bona i una de dolenta. S'ha de veure què són capaços de pactar, perquè separats no poden fer res. Cal veure a quin punt d'acord poden arribar.

—El problema és que no som prou gent per a mantenir una situació de confrontació permanent?

—No crec que sigui una qüestió de quantitat, sinó de força, del tipus de força. De vegades hi ha partits que, amb menys quantitat, imposen el seu criteri. No sé

quin tant per cent va tenir Rajoy a les últimes eleccions i no té oposició. Amb un 25% o 30% de suport electoral tens un control total de l'estat, com passa ara amb Rajoy. És una qüestió de la classe de força que tens. Perquè no tenim la força dels poders de l'estat, però quines altres intel·ligències podem tenir, com ara la capacitat de suport popular en el temps. No sabem si el suport a Ciutadans és resultat d'una situació d'estrès o és que la meitat del país és de Ciutadans. Això pot durar? L'independentisme sí que sabem que és durador. Gestionar aquest suport popular és una cosa a fer; combatre aquesta desmesura de l'estat, posant-la en evidència, es pot fer.

—S'han explicat poc la por i els dubtes?

—La por és fosca per naturalesa, i no s'expressa d'una manera clara, sinó de vegades contradictòria. De vegades la resposta pot ser amenaçadora i d'altres vegades arrencarà a córrer. Demanar que la por s'expressi d'una manera oberta i clara potser és demanar massa. Entrem en el terreny de la psicologia de la política, perquè hi ha uns factors que

són d'una naturalesa més psicològica, que tenen una importància molt gran en el desenvolupament de la política al nostre país. La por és un element molt important en la presa de decisions.

—Malgrat la repressió, hi ha molta desconfiança mútua. Per què?

—Fa de mal dir. Els resultats electorals tenen un pes molt important en l'expressió d'un desacord que ja hi era implícit, o una competència política natural entre forces diferents. Dins Junts pel Sí, especialment aquests últims temps, Junqueras i Puigdemont havien sabut negociar la desconfiança de manera raonable, i la tenien sota control, però presentar-se separats a les eleccions l'ha tornat a posar de manifest. Al fet de no ser capaços de fer una candidatura única s'hi va afegir les circumstàncies anormals de la campanya.

—La tensió del 27 d'octubre va marcar molt?

—Amb una mirada ingènua, diria que en una situació excepcional com la d'aleshores i amb la repressió deixem de banda

totes les diferències i seguim un objectiu comú. Però això és ingenu. Aquests conflictes fustiguen les diferències, perquè objectivament crees situacions diferents: no és igual ser a l'exili que a la presó. I no és igual haver estat a favor de la convocatòria anticipada d'eleccions que haver-hi estat en contra. I, no ho oblidem, hi ha una acció sistemàtica i potent per a originar aquestes situacions, des del punt de vista mediàtic, com es juga a crear aquesta desigualtat de situacions entre l'exili i la presó, de tractar uns de covards i uns altres de valents... Hi ha una pressió enorme. Però tinc la impressió que això té punts d'inflexió. Ara hem viscut un parell de dies de molta accentuació de la desconfiança i diferències i l'endemà es faran una fotografia abraçats. Ja ho hem vist més vegades.

—Ara sembla més greu.

—És més greu perquè la situació contextual és més greu, però no pas des del punt de vista intern, de la competència interna. De la mateixa manera que no aconseguirem aquesta unitat estricta, des de fora no ens deixaran separar. L'acció exterior contra l'independentisme no s'acabarà, no serà més benèvola amb uns quants. Ells aniran a liquidar, fins al final. Però la mirada sobre el que és més particular ens desvia d'allò que s'ha d'encarar d'una manera més general. Això és una guerra de guerrilles, on per una banda hi ha un exèrcit convencional amb una gran força, que fa servir les armes de l'estat, com els tribunals i la premsa, i a l'altre costat hi ha una gent que, sense tenir aquestes armes, juga amb la capacitat de sorpresa i amb la rapidesa. És un combat desigual, i de vegades les guerrilles han guanyat els exèrcits més forts. Ens ho hem de mirar amb aquesta perspectiva. Fins a quin punt hem perdut la iniciativa, que l'havíem tinguda fins a l'estiu passat.

—Què pot fer ara la guerrilla, si ja hem vist el marge de maniobra que hi havia el 27-O?

—De vegades una retirada oportuna és una bona decisió, no és una reculada,

sinó un repensament de l'estratègia. I això què vol dir? Que hem de reconduir l'activisme reactiu, que és on som ara, cap a una posició activa però continguda. La societat civil s'ha de mantenir activa però ha d'anar alerta amb la temptació de la mobilització permanent sense cap direcció, com hem vist últimament. Hem de pensar què hem de fer; l'acció ha de tenir resultat. I una gestió molt més intel·ligent d'aquest estat en actiu en què ens hem de mantenir. Que no és només de mobilització al carrer, sinó des del punt de vista mental. És una mena d'exercici d'autocontrol per a no caure en aquestes fases depressives i autoflagel·ladores.

—Hem estat ingenus?

—Sí, hem estat de massa bona fe, pensant que Europa no podria resistir una repressió com la que s'ha viscut. Reconec la meua ingenuïtat, perquè quan preguntaven què passaria l'1-O, jo deia que no es podien permetre la fotografia d'un policia emportant-se urnes. Jo m'ho creia, que era inacceptable a l'Europa del segle XXI. I molta ingenuïtat pensant que hi hauria resposta dels estats. Ara hem de repensar com hem d'afrontar una nova situació coneixent millor l'enemic.

—Ingenuïtat també de pensar que la independència seria més ràpida i més fàcil d'assolir?

—Sí. Jo sí. Vaig tenir la impressió en algun moment que es desencadenaria un procés més accelerat, que hi hauria algun element de ruptura que provocaria l'acceleració del procés. I ha passat a l'inrevés. Ara sóc més prudent.

—Ens pensàvem que es preparaven unes estructures de la república que no estaven tan ben preparades?

—Fins allà on es podia, estaven preparades. Hi havia caps per lligar. Però aquest no és el problema. La discreció segurament ha minimitzat la importància de la feina que s'havia fet. S'havia treballat molt bé, en general. Faltava la capacitat d'activar aquestes estructures d'estat. Això és el que va fallar. No hi havia les condicions per a fer-ho. ■

Això és una guerra de guerrilles, on per una banda hi ha un exèrcit convencional amb una gran força

Hem de repensar com hem d'afrontar una nova situació coneixent millor l'enemic

S'adjunta text literal:

INTELLIGENCE PURPOSES ONLY: This information is provided only for intelligence purposes in an effort to develop potential investigative leads. It may not be used in any way that will expose or jeopardize intelligence sources or methods. It cannot be used in connection with any foreign or domestic court proceedings or for any other legal, judicial, or administrative purposes.

(S//REL TO SPAIN) Unsubstantiated information of unknown veracity from late May 2017 indicated that the Islamic State of Iraq and ash-Sham (ISIS) was planning to conduct unspecified terrorist attacks during the summer against crowded tourist sites in Barcelona, Spain specifically, La Rambla Street.

El document que El Periódico diu que és de la CIA. EP

El document que El Periódico diu que els Mossos volien destruir no és autèntic

Mitjans Experts consultats per VilaWeb asseguren que ni el format ni la manera com es va trobar no són creïbles

REDACCIÓ

El Periódico va publicar el dia 22 de gener prop passat un altre article sobre la famosa **nota** feta pública el mes d'agost, arran dels atemptats, que segons el diari havia estat enviada per la CIA als Mossos per advertir-los de la possibilitat d'un atemptat a la Rambla. En l'article d'ara, **el diari** diu que en una de les caixes que havien de ser incinerades pels Mossos el 26 d'octubre i que foren confiscades per la policia espanyola hi ha dos

documents vinculats a aquest cos. Segons el diari, va tenir accés a aquests documents i els va publicar.

VilaWeb ha consultat alguns experts sobre la credibilitat d'aquests documents i les circumstàncies en què han aparegut. Un dels documents és suposadament la nota original i l'altre, en el qual se centra la informació, un document secret que parla d'aquesta nota. Els experts coincideixen a negar que l'informe pugui ser un document real dels Mossos, tant per la manera com se suposa que fou aconseguit com pel contingut.

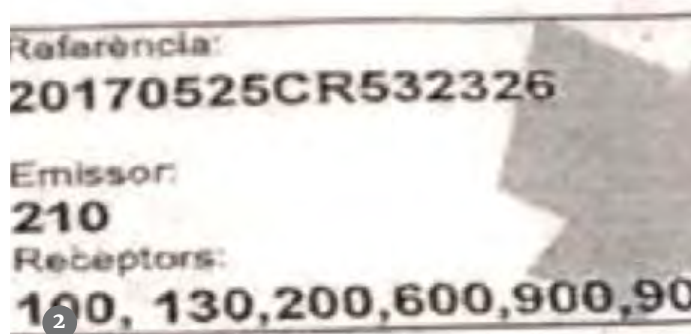
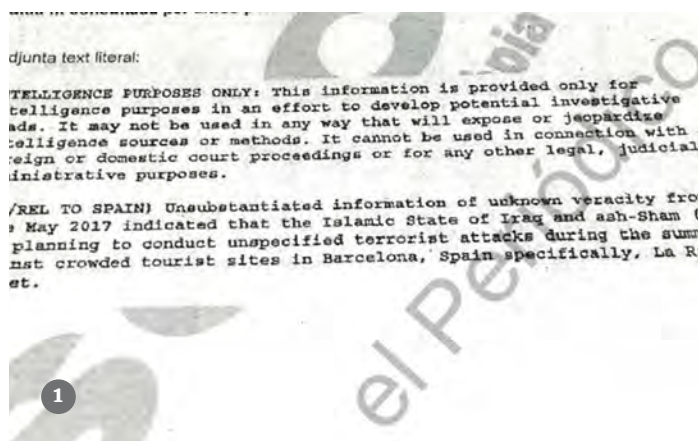

Un document classificat com a secret, en format de paper, ha de ser destruït al cap de set dies

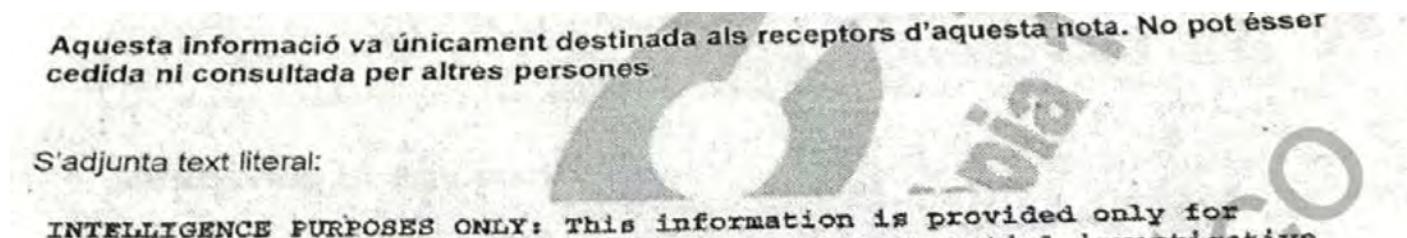
Un document secret no pot sortir, íntegre, de la comissaria en paper

La raó principal per a negar cap validesa al document és precisament la manera com ha aparegut.

Segons els protocols de seguretat dels Mossos, un document classificat com a secret, en format de paper, ha de ser destruït al cap de set dies, tot i que els caps de la comissaria, excepcionalment, el poden mantenir durant un període màxim d'un mes. Passat aquest temps s'ha de destruir obligatòriament.

1. No pot ser que hi hagi una part sobre la marca d'aigua. 2. Aquesta codificació és desconeguda pels experts consultats.

Les notes oficials no tenen aquesta advertència prèvia.

Més i tot. El protocol de seguretat dels Mossos ordena de destruir els documents classificats com a secrets en un doble procés obligatori. Primer, cal passar el document per una destructora de paper que hi ha a cada comissaria i després incinerar-lo. Segons el protocol dels Mossos, és completament prohibit que un document classificat com a secret pugui sortir de la comissaria en paper.

Els experts consideren, doncs, que és totalment impossible que un paper com aquest fos dut pels Mossos a la incineradora en les condicions que El Periódico afirma que va aparèixer. I remarquen que de cap manera un document que, segons el diari, fou enviat als Mossos el mes de maig podria existir en paper, si fos considerat secret, el mes d'octubre.

Hi ha greus errors de format

Però, a més, hi ha seriosos dubtes també sobre el document. VilaWeb, lògicament, no ha pogut accedir al document que té El Periódico, però la fotografia que en publica conté unes irregularitats que, segons els experts, el desacrediten.

En primer lloc, perquè de cap manera en un document oficial considerat secret no pot haver-n'hi una part que passi per sobre de la marca d'aigua –una marca que indica, precisament, que és secret. És impossible que surti d'una impressora en aquestes condicions, i això indica que hi ha hagut una manipulació. Segons les normes del cos, enganxar qualsevol fragment de paper per sobre de l'original l'invalida i el deixa sense efecte.

Els experts consideren, doncs, que és totalment impossible que un paper com aquest fos dut pels Mossos

També crida l'atenció que l'informe que ensenya El Periódico no contingui el peu de pàgina obligat en tots aquests documents i que va imprès directament sobre el paper. Si es tractés d'un paper dels que fan servir els Mossos per a imprimir els documents amb la consideració de secret, hi hauria un paràgraf al peu, en vermell, d'unes deu línies, on s'especifica quina classe de document és, juntament amb la numeració de la pàgina i el total de pàgines del dossier. Cap informe oficial no circula sense aquesta numeració a peu de pàgina que indica quina pàgina és i quantes pàgines té el document.

Hi ha la possibilitat que abans de posar la marca d'aigua d'El Periódico s'hagués esborrat aquesta part, però als experts els crida molt l'atenció un paràgraf que

No hi ha cap raó que expliqui per quin motiu una informació tan poc concreta és objecte d'una polèmica política i periodística adreçada a culpar els Mossos

apareix just abans del text en anglès, que diu que aquella nota no pot ser cedida ni consultada per altres persones. Aquest format és completament irregular i no té explicació, car això mateix, més desenvolupat, és el que diria la nota en vermell que hauria d'haver-hi a peu de pàgina.

Els experts remarquen també que el document presentat per El Periódico dugui una marca d'aigua que indica 'còpia 1', fet que, naturalment, ja elimina la possibilitat que sigui el document original.

Finalment, tots els experts consultats han acollit amb molta sorpresa la llista d'emissors i receptors que hi ha a la part superior del

document. És una codificació completament desconeguda. Tanmateix, hi ha la possibilitat que correspongui a alguna unitat molt poc coneguda, o fins ara desconeguda, dels Mossos.

Una nota polèmica des del primer dia

El Periódico va publicar la primera informació sobre aquesta nota a final d'agost, per tal de justificar un piulet que havia fet el mateix dia de l'atemptat i que havia aixecat una gran polèmica. La publicació de la nota va ser seguida d'un gran escàndol per les **evidents falsedats** que contenia. Més tard, el govern dels Estats Units **va reconèixer** que no trobava cap còpia

original de la nota publicada pel diari barceloní i fins i tot el cònsol dels Estats Units, en **una entrevista** a BTV, va negar que en tinguessin cap informació.

El fet més detonant de tot aquest episodi és que en la presumpta nota s'afirma que són 'informacions no contrastades, de veracitat desconeguda', que no s'han pogut relacionar amb l'atemptat de la Rambla. No hi ha cap raó que expliqui per quin motiu una informació tan poc concreta –que si de cas havia estat enviada a tots els cossos policials de l'estat espanyol– és objecte d'una polèmica política i periodística adreçada a culpar els Mossos.

VICENT
PARTAL

director@vilaweb.cat

ELS DOS GUERRERS MÉS BONS SÓN LA PACIÈNCIA I EL TEMPS

La frase, si la recorde exactament, és de Tolstoi i crec que avui pren un relleu especial. Els dos guerrers més bons són la paciència i el temps. Això, explica l'escriptor rus, és així perquè els grans adversaris quan combaten de veritat, sense reserves, com animals per una presa, intenten menar l'altre a un joc d'errors.

I estàs perdut si t'hi deixes portar. És aquella imatge tan estepària del moment en què els llops ensumen la sang. Si veuen que hi ha una feblesa en la presa que empaiten, intensifiquen frenèticament la pressió, fins al punt que poden arribar a morir i tot, esgotats en l'intent. Però ho fan perquè saben que és en aquell moment que el cansament i la necessitat de prendre decisions urgents també pot dur l'altre a cometre un excés, a fer un pas en fals que el derrote sense remissió. En definitiva, és per a aquell moment, contava Tolstoi, que has d'estar preparat, perquè és el moment en què es posa en joc tota la vida i tot allò que has fet.

—
No voldria abusar de la literatura, ni tampoc de l'excel·lent capacitat d'analitzar l'ànima d'aquest venerable creador que Flaubert, en un moment de màxima excitació i entusiasme, va retratar com un 'psicòleg que escriu'. Però de vegades hem de ser conscients que la literatura ens dona una guia en els moments més difícils. Ens explica què passa quan les explicacions ordinàries no són suficients. Com avui podria ser el cas.

—
Tot això que ha passat aquestes darreres quaranta-vuit hores té un component polític

innegable. I ben profund. L'independentisme s'ha esquarterat definitivament, s'ha dividit entre els qui creuen que ara val més no desafiar l'estat espanyol ni la repressió, sinó créixer més –i si cal més lentament–, i els qui consideren que només desafiant l'estat s'aconseguirà de vèncer la repressió, una repressió que ja no s'aturarà de cap més manera. Algun bon escriptor podria fer-ne també una enorme novel·la, perquè d'aquests moments totals la història de la literatura en va plena. Les tensions humanes, el sentiment més íntim i privat, tots els dubtes i la por s'han fet visibles aquestes darreres hores d'una manera gairebé impúdica davant els nostres ulls. I ens han fet patir, com no podia ser altrament.

—
Espanya ha ensumat la sang quan ha vist esquarterar-se el moviment republicà. Perquè sap que ara, després d'això que ha passat, serà molt difícil de tirar endavant. Com podem pensar, per exemple, en la formació d'un govern on la meitat dels consellers cerquen el cos a cos amb l'estat espanyol i l'altra meitat no? Val més que en siguem conscients: això és difícil perquè aquesta vegada no és una qüestió (només) de noms o de càrrecs a repartir, ni tan sols de tàctica. Des del referèndum d'Arenys de Munt l'independentisme s'ha guiat sempre

Saben que sense unitat no pot haver-hi independència i no solament ho celebren sinó que, com els llops de Tolstoi, ara miren d'aprofitar les hores més baixes per liquidar-ho tot de la manera més despietada possible

per la sobirania de les accions pròpies. La decisió pròpia ha estat el nord que ha assenyalat la ruta, des d'aleshores fins al referèndum del primer d'octubre i la proclamació de la independència. Sense esperar cap permís. Tot això ho han canviat la presó i la repressió; i és evident que el pas que ha fet el president del parlament i la polèmica que ha desfermat no és de bon resoldre. Ells saben, doncs, que ara tenen una oportunitat única d'escapçar-nos encara més, de dividir-nos, d'afeblir-nos com mai. De derrotar-nos.

—
I tenen aquesta oportunitat, això no ho podem passar per alt, en el moment culminant del combat, tot i que justament nosaltres la teníem només hores abans. Perquè aquest és un combat dels grans i no és cap paròdia. És ben curiós: el cap de setmana passat era l'estat espanyol que tremolava, arraconat, patint per una divisió interna que el deixava al peu del penya-segat. El Consell d'Estat es negava a seguir ordres, el president del Constitucional demanava a Estrasburg si podria prendre mal, els lletrats i el ponent del mateix tribunal ja no volien fer cabal de les ordres de la Moncloa. M. Rajoy vivia el moment de pànic de veure com trontollava la seua cadira. Acorralat per la sensació –també

internacional, com es comprova aquestes darreres hores– que Espanya fa perillar la democràcia pel seu enfrontament embogit amb els catalans, cosa que –Rubalcaba ho va dir– pagarà molt i molt cara.

—

De sobte, però, i insistiré per darrera vegada en la imatge de la batalla total, l'escenari s'ha tornat a girar i ara els acorralats som nosaltres, els independentistes. Amb un gest n'han tingut prou, i s'han alçat perquè ens han vist cansats, trists i desconcertats. Ahir es veien victoriosos, ens veien derrotats i es permetien les befes més cruels, rebolcant-se en el goig d'observar-nos enfrontats entre nosaltres i sense cap camí d'unitat. Saben que sense unitat no pot haver-hi independència i no solament ho celebren sinó que, com els llops de Tolstoi, ara miren d'aprofitar les hores més baixes per liquidar-ho tot de la manera més despietada possible. Espere que els qui tenen la responsabilitat de guiar l'independentisme polític siguin conscients avui del punt de la batalla on som i de l'extrema importància de no abandonar la posició mentre intentem guanyar temps i paciència per a plantar cara. Que ells ens poden fer molt de mal a nosaltres, però nosaltres també els podem acorralar a ells. ■

LA GUERRA SOTERRADA QUE ENS EXIGEIX DE PARLAR CLAR

PÈRE CARDÚS

Una noia amb la boca tapada durant una concentració. vw

«Tenim davant una pugna soterrada per a decidir si la nova presidenta ha de ser Elsa Artadi o Marta Rovira?»»

L'objectiu d'aquest article és d'entendre quines són les estratègies reals, sabent que avui tenim molta més informació que no dilluns. Deixem-nos de floritures i anem al gra. La majoria republicana posa dues estratègies diferents i contradictòries damunt de la taula. No sabem quina serà capaç d'imposar-se. Però ahir vam assistir a una pugna real entre l'una i l'altra. I ja podeu tenir ben clar que els dos actors principals, Junts per Catalunya i Esquerra Republicana, juguen fort i volen guanyar. I també podem tenir ben clar que una cosa és allò que es diu obertament i l'altra és l'objectiu real de cada decisió que es pren.

Quins són aquests dos camins? Per una banda, Junts per Catalunya vol posar l'estat espanyol contra les cordes forçant-lo a actuar contra la investidura de Puigdemont. Per una altra, Esquerra Republicana vol recuperar el govern sense trepitjar

L'estratègia d'Esquerra consisteix a invertir un president diferent de Puigdemont

L'èxit de l'estratègia d'ERC requereix que Puigdemont desisteixi de voler ser investit

la ratlla vermella marcada per l'estat i, per tant, amb un candidat 'autoritzat' a la investidura. Volen la independència tots dos o no? Això és un judici d'intencions. Però pel meu coneixement d'unes quantes de les figures que defensen i dirigeixen aquestes estratègies, puc dir que la divergència no està en aquest objectiu final. En principi, totes dues estratègies pretenen arribar a consolidar la independència. Vegem-ne els detalls i els trencalls.

Fer bondat?

L'estratègia d'Esquerra consisteix a invertir un president diferent de Puigdemont. És una estratègia que també té el suport de figures de pes del PDECat, per convenciment o per comptes pendants amb el president exiliat, que va optar per esborrar-los del mapa. El problema d'ERC és que fins ara ha dit que el seu candidat és Puigdemont. I també ha parlat de 'restituir'. I que sap que hi ha un desig molt estès entre l'independentisme de base per a restituir el president expulsat pel govern espanyol amb el 155. Per tant, si no es vol posar en contra moltíssima gent d'aquest país a qui aspira a atraure en eleccions vinents, ERC ha d'intentar aplicar la màxima aquella que diu 'que s'aconsegueixi l'efecte, sense que s'hi noti l'afany'. És a dir, no fer la investidura de Puigdemont sense que es noti que no ho han volgut i excusant-se en qüestions legals i repressives.

Aquesta estratègia consisteix a no superar el límit marcat per l'estat fins que no es pugui presentar un resultat electoral amb força més del 50% dels vots. 'Cal acumular forces i ampliar la base', diuen a favor de la proposta. El problema és que fer bondat no ha estat mai cap garantia de millora de les condicions de l'ocupació i la repressió. Ja ho va dir Rosa Parks: 'Com més cedíem i obeíem, més malament ens tractaven.' I és que l'estratègia de l'estat espanyol és reduir progressivament el requadre dibuixat a terra del qual no podem sortir els independentistes. Les línies vermelles són com més va més restrictives. Això ja ho hem pogut comprovar aquests mesos. La capacitat de moviment serà cada vegada més petita. Per tant, el marge de maniobra d'una legislatura dedicada a ampliar la base independentista és un misteri molt fosc.

L'èxit de l'estratègia d'ERC requereix que Puigdemont desisteixi de voler ser investit i Junts per Catalunya proposi un candidat alternatiu que no tingui cap amenaça judicial activa. Així es protegiria el risc damunt Roger Torrent i la mesa del parlament i s'acceptarien les condicions posades pel Tribunal Constitucional. Amb aquest nou president (o presidenta), es podria formar un govern. El dubte és què faria aquest govern que arribi una altra prohibició d'un jutge espanyol. Caldria anar-se fent enrere a cada amenaça per a poder tenir quatre anys plàcids de normalitat autonòmica vigilada? I algú es pensa que l'estat concedirà el favor d'alliberar els ostatges per haver fet bondat? De debò que

Tothom veu molt clar que no hi ha disposició a fer la revolta pendent des del 3 d'octubre

No veig pas clar que Junts per Catalunya accepti d'activar un pla B i fer veure que aquí no ha passat res

encara no hem tastat amb prou realisme el rigor del caràcter històric de l'estat espanyol?

I després, què?

Parlem ara de l'estratègia de Junts per Catalunya. Aquí també cal més sinceritat que no hi ha hagut fins ara. Investir president Puigdemont amb quina finalitat? Amb la idea d'exercir com a president? Amb la voluntat de posar l'estat contra les cordes davant la comunitat internacional? Com un pas previ a activar un pla B amb un candidat alternatiu quan la investidura de Puigdemont sigui declarada nul·la? Amb l'objectiu de fer unes altres eleccions si ERC no la facilita? O bé per a emprendre un bloqueig institucional que acabi activant alguna mena de mediació?

Cal més transparència de Junts per Catalunya, evidentment. Perquè tothom veu molt clar que no hi ha disposició a fer la revolta pendent des del 3 d'octubre –quan la gent ja era al carrer– i que tampoc no es podrà governar contra l'estat espanyol, com tampoc no es va fer després del 27 d'octubre. Per tant, quin objectiu hi ha darrere la investidura de Puigdemont? Cal tenir-ho clar perquè els 'sacrificis' que hagin de fer els membres de la mesa o qui sigui han d'estar al servei d'una estratègia que valgui la pena. I tenint en compte com és la repressió espanyola, és normal que tothom vulgui entendre a favor de què se la juga.

És cert que hi ha en joc la dignitat política d'un poble i el respecte pel resultat d'unes eleccions. És cert que hi ha el noble objectiu de la restitució d'un president que ha estat el blanc principal de la repressió espanyola. Una repressió que tan sols ha pogut esquivar parcialment per l'estratègia intel·ligent de l'exili. Però l'exercici de realisme no el pot esquivar ningú. Per tant, cal tenir clar què es farà l'endemà de la declaració de nul·litat del TC. Es nomenarà un nou candidat per a una segona investidura? El problema d'això que passa entre Junts per Catalunya i Esquerra és el desacord sobre aquest segon candidat? ERC està disposada a fer la investidura de Puigdemont si l'alternativa de després correspon a Marta Rovira? Tenim davant una pugna soterrada per a decidir si la nova presidenta ha de ser Elsa Artadi o Marta Rovira?

Si no hi ha investidura de Puigdemont...

I si aquest fos el pla, quin paper correspondria a Puigdemont? Seria un president simbòlic a l'exili? O seria conseller d'Afers Estrangers del govern? Tot plegat són camins possibles que cal estudiar detingudament per saber quin ens acosta més a la consolidació de la República proclamada i quin ens n'allunya més. Però encara hi ha una possibilitat molt real d'acabar fent unes noves eleccions. Si Torrent (ERC) no acaba permetent el ple d'investidura de Puigdemont, no veig pas clar que Junts per Catalunya accepti d'activar un pla B i fer veure que aquí no ha passat res. Aleshores què passaria?

Ja sabem que la llei a Espanya no s'escriu igual quan es tracta dels catalans.

Aquesta situació no és nova. Però allò que no podem fer és no parlar clar

Evidentment, no hi ha cap majoria alternativa a la d'una entesa de Junts per Catalunya i Esquerra Republicana. Per tant, les eleccions seran l'àrbitre del desempat. Hi haurà un vot de càstig a ERC per no haver fet la investidura de Puigdemont? Cal recordar que la majoria de votants d'Esquerra consideraven que calia restituir el president exiliat. Què farien en unes noves eleccions aquests votants? I no trobeu que la CUP podria reforçar-se amb tota aquella gent que estaria farta de la batalla entre els dos grans? Què en trauria ERC d'unes noves eleccions? I quina seria la situació dels encausats en la causa general contra l'independentisme si es complia l'amenaça de les inhabilitacions preventives? Es podrien presentar a les eleccions? Hi ha algun jurista que diu que aquesta mena d'inhabilitació no afecta el dret d'elegibilitat, sinó que és prevista per a càrrecs polítics en exercici. Però ja sabem que la llei a Espanya no s'escriu igual quan es tracta dels catalans.

I el blocatge?

I si resulta que l'objectiu fos d'evidenciar l'anormalitat de la situació i resistir-se a acceptar un cert grau de normalització vigilada i delimitada per l'estat i, per tant, es volgués mantenir el torcebraç fins que no s'hagués activat una resolució amb mediació internacional? Potser això permetria de posar-ho tot damunt la taula i negociar la situació dels presoners i la resta de represaliats? Aquest pla implicaria anar provocant eleccions mentre no s'acceptés que és la ciutadania i el parlament que decideixen el president de la Generalitat. I caldria que la ciutadania hi estigués disposada i s'activés d'una manera constant. Evidentment, no es podrien perdre unes eleccions. I caldria assumir que el 155 continuaria actiu mentre no es formés govern. És un xoc de legitimitat amb l'estat espanyol que s'ha de poder dur fins a les últimes conseqüències.

En resum. ERC vol passar per alt la investidura de Puigdemont i saltar al pla B sense haver portat l'estat al límit. Cal saber si hi ha una batalla soterrada pel nom del pla B abans d'haver resolt el pla A. Junts per Catalunya vol que es faci la investidura, però no sabem del cert si tan sols és un gest simbòlic i ja hi ha un pla B preparat o si tenen la mirada posada en unes noves eleccions.

Aquí és on som i la decisió d'Esquerra d'ajornar el ple d'investidura ha permès de destapar la capsa de Pandora. De tot, cal mirar de treure'n alguna cosa positiva. Sap greu que en un moment de repressió forta els dirigents independentistes no sàpiguem posar-se d'acord. Potser és qüestió de temps. Però a Espanya es freguen les mans i tot plegat cal reconduir-ho aviat. Ja veurem quina estratègia guanya. O si, finalment, acabarà sortint una síntesi de totes les estratègies. Aquesta situació no és nova. Però allò que no podem fer és no parlar clar.

Investidura fallida

INVESTIDURA FALLIDA

Els cartells que els diputats de la CUP han deixat damunt els seus escons buits. ACN

L'independentisme passa en 24 hores de l'acord de govern a la tensió interna

Jornada frenètica La decisió del president del parlament d'ajornar el debat d'investidura palesa les escletxes entre els partits republicans

REDACCIÓ

Dilluns a la nit, i ja ben entrada la matinada d'ahir, els negociadors de Junts per Catalunya i Esquerra Republicana es van bescanviar els darrers documents de l'acord que implicava que ahir es faria el ple d'investidura, que es formaria un govern paritari entre tots dos partits i que es pactarien –de fet, ja s'havien pactat– amb la CUP una co-

lla de mesures, en canvi del suport a aquesta investidura. Entre els documents que es van bescanviar hi havia l'índex del discurs que faria Carles Puigdemont com a candidat a la investidura i uns quants fragments d'aquest discurs, pràcticament tota la part programàtica.

Tothom se'n va anar a dormir. Convençuts que ahir, dimarts 30 de gener, seria el dia de la nova investidura de Carles Puigdemont, malgrat les amenaces del Tribunal

Es formaria un govern paritari entre tots dos partits i que es pactarien amb la CUP una colla de mesures

Constitucional. No se sap si en aquella hora el president del parlament, Roger Torrent, ja havia pres la decisió d'ajornar el ple, però sí que se sap amb quina sorpresa els membres de la mesa varen rebre, primer, l'anunci que s'ajornava la reunió de la mesa i, després, la intervenció televisiva del president Torrent. Segons el reglament, la decisió d'ajornar la sessió la podia prendre el president tot sol. I així va ser.

Torrent va comparèixer davant els mitjans a les 10.08,

INVESTIDURA FALLIDA

L'ocupació del parc va originar molta tensió amb els Mossos en alguns moments. Hi hagué cops de porra i corredisses, sobretot a la porta de Lluís Companys

al despatx d'audiències de la cambra. El president del parlament va llançar aleshores la bomba política del dia: va anunciar que ajornava el ple d'investidura, però que no el suspenia. Torrent va insistir a dir que el seu únic candidat era Carles Puigdemont i que no en proposaria cap altre, però també va deixar clar que el ple no es faria fins que no hi hagués unes condicions, que no va aclarir. 'No toleraré ingerències en la sobirania del parlament i aniré fins al final', digué solemnement davant una munió de periodistes.

La decisió va sorprendre Junts per Catalunya i la CUP i va desfermar un reguitzell d'acusacions encreuades entre els partits, que retrata en aquesta crònica Pere Cardús. La CUP va ser la primera de demanar que el ple es convoqués, una demanda a la qual es va afegir Junts per Catalunya. Però sense èxit. Simbòlicament, els diputats de la CUP van accedir a l'hemicycle a l'hora en què s'havia convocat el ple, a les tres, per

deixar uns cartells als seus escons.

En aquell moment el Tribunal Constitucional ja havia acabat la reunió en què havia d'analitzar les al·legacions presentades pel president Puigdemont. Com era previsible, les va desestimar.

I mentrestant, a les tres, una manifestació convocada per l'ANC i els CDR havia començat a caminar des de la plaça de Sant Jaume cap al parlament. La sorpresa fou que, una vegada dissolta la manifestació, alguns centenars de persones van ficar-se dins el Parc de la Ciutadella. Els Mossos havien tancat completament el parc, però d'alguna manera els manifestants en van obrir les portes i deixaren pas a un gruix important de manifestants. La gent protestava per la suspensió del ple i va rebre la visita de diputats dels tres grups independentistes. L'ocupació del parc va originar molta tensió amb els Mossos en alguns moments. Hi hagué cops de porra i co-

rredisses, sobretot a la porta de Lluís Companys. Però a poc a poc el nombre de participants en la concentració va anar disminuint. La policia deixava marxar tothom qui volia i no deixava entrar ningú. Un grup va decidir d'acampar-hi i passar-hi la nit.

Finalment, a les vuit el president Puigdemont es va adreçar al país amb un vídeo penjat a les xarxes socials. En aquella hora, si s'hagués complert l'acord a què s'havia arribat a la matinada –no feia ni vint-i-quatre hores–, Puigdemont ja hauria estat investit novament president de la Generalitat, i hauria obert així un altre episodi d'enfrontament total amb l'estat espanyol. En el seu discurs des de Brussel·les, el president se'n va plànyer i va lamentar l'oportunitat perduda, però va insistir, malgrat això, en la unitat dels independentistes, amb una frase que sonava, inevitablement, a prec: 'El que ens ha dut fins aquí és la unitat. No la perdem.'

INVESTIDURA FALLIDA

10h

Torrent ajorna la investidura de Puigdemont sense haver-ho consultat amb JxCat ni la mesa

Ajorna El president diu que ho ha decidit per garantir tots els drets de Carles Puigdemont · Ha pres la decisió sense consultar JxCat ni la CUP

El president del parlament, Roger Torrent, ha ajornat el ple d'investidura. ACN

REDACCIÓ

El president del Parlament de Catalunya, Roger Torrent, ha anunciat que ajornava el ple d'investidura, però que no el suspenia. 'No toleraré ingerències en la sobirania del parlament i aniré fins al final', ha dit en una compareixença extraordinària. Torrent ha dit que s'havia compromès a defensar la immunitat de Carles Puigdemont, com també tots els seus drets, perquè no pensa presentar cap altre candidat a

la presidència. 'Aquest parlament investirà el candidat que triïn la majoria de diputats i no un tribunal a 600 quilòmetres', ha dit.

Torrent ha pres aquesta decisió sense haver-la consultada amb la mesa del parlament ni amb Junts per Catalunya, segons que ha pogut confirmar VilaWeb i que posteriorment ha confirmat la formació. De fet, fins poc abans de la seva com-

pareixença, JxCat, ERC i la CUP tancaven els serrells d'un acord per a poder investir Puigdemont de manera delegada o telemàtica. Després de la compareixença de Torrent, la mesa del parlament s'ha reunit. També hi ha reunions dels tres partits republicans.

El portaveu d'ERC, Sergi Sabrià, als passadissos del parlament, ha dit que Torrent prenia la decisió com a resposta a la petició d'empara que li va fer

ahir Carles Puigdemont. 'Un president seriós ha de respondre seriosament. I això és el que ha fet Torrent', ha dit Sabrià. D'una altra banda, fonts d'ERC al parlament han dit a VilaWeb que la decisió que havia pres Torrent era una potestat que tenia com a president de la cambra i que no l'havia de sotmetre al parer de la mesa.

Torrent, en la compareixença que ha fet passades les deu del matí, ha acusat el govern espanyol de cometre frau de llei amb el recurs davant el TC per a invalidar la sessió d'investidura d'avui. Segons ell, els condicionants que va imposar el tribunal al ple són impropis d'un òrgan que vetlla pel bé de la constitució espanyola. Tanmateix, ha explicat que el TC no es va atrevir a desautoritzar a Mariano Rajoy i el seu govern.

Arran de la resolució, el president del parlament ha anunciat que havia encomanat als serveis jurídics que preparassin al·legacions per a presentar-les al TC. Cal recordar que el tribunal es reuneix avui a les 13.00 per analitzar el recurs de Junts per Catalunya sobre les mesures cautelars contra el ple d'avui dictades dissabte.

INVESTIDURA FALLIDA

10h

Els passadissos del parlament han estat el principal escenari aquest matí. ALBERT SALAMÉ

Ajornat, però no desconvocat: un matí de 'punyalades' al parlament

PERE CARDÚS

Crònica d'un matí alterat i ple de sorpreses al parlament

Avui no hi haurà ple d'investidura. Carles Puigdemont no recuperarà formalment el títol de president de la Generalitat. Ho ha decidit Roger Torrent, el president del parlament, sense que ho sabessin els seus companys de mesa, molestos i –també– empenyats per la decisió i les formes. El parlament és blindat pels Mossos d'Esquadra, comandats des de Madrid del 27 d'octubre ençà, i cal superar uns quants controls

per arribar als passadissos on tothom corre darrere els polítics que es decideixen a sortir del niu. Hi ha una gran expectació, com la de qualsevol gran dia al parlament. O una mica més i tot.

Què ha passat, exactament? Què ha dut Torrent a prendre aquesta decisió? Com que les preguntes són aquestes, la guerra d'interpretacions s'imposa als racons del parlament. El ple ha estat ajornat, no pas desconvocat. I això fa pensar que la situació es pot desen-

callar en qualsevol moment. De moment, ningú no abaixa la guàrdia. Les reunions dels diputats, dels grups i de la mesa fan una mena de cursa de relleus i, també, d'obstacles.

Però no hi ha pas bon ambient. Hi ha tensió i mala bava entre els grups republicans. Junts per Catalunya ha fet saber ràpidament que la decisió de Torrent no havia estat ni tan sols consultada amb els companys de mesa i, encara menys, amb els portaveus dels altres grups. Algun membre de la mesa em fa arribar que se n'ha assabentat quan ha vist per televisió la compareixença de Torrent.

'Hi havia una reunió de membres de la mesa convocada a dos quarts de deu que ha estat suspesa sense donar explicacions. I no hem sabut res més fins a l'anunci del president.'

Les veus d'Esquerra Republicana no han tardat a contraatacar. 'Queda clar què ha passat?', em deia un membre de la direcció del partit de Junqueras. 'Allò que no s'havia pactat era la carta que va enviar ahir Puigdemont a Torrent. Allò no, que no s'havia pactat.' I la següent informació que, evidentment, s'ha escampat a cor què vols: Torrent ha telefonat quatre vegades aquest matí al presi-

INVESTIDURA FALLIDA

10h

El president del parlament, Roger Torrent, ha ajornat el ple d'investidura. ACN

dent Puigdemont, que no ha agafat la trucada. Això diuen fonts d'ERC, però la contrapart ho desmenteix. La versió d'una font de la presidència del parlament consultada per VilaWeb és una mica més matissada: 'S'ha mirat d'establir contacte amb Puigdemont i no sé si ha estat possible', diu.

Hi ha un conflicte evident. No cal pas amagar-ho. Ara cal aclarir quin és el fons. Les formes dels uns i dels altres no han agradat. Però les formes són el resultat d'alguna cosa més. Per això, hem anat a consultar fonts pròximes a Puigdemont. Què ha passat amb les trucades? Un dels pilots de la nau de Puigdemont no en tenia pas constància, de les trucades. No és cap diputat, però és a la sala de màquines. Mentre en parlàvem, ha aparegut un assessor d'ERC. I la cosa ha esclatat. Que si és 'una punyalada'... Que si no voleu Puigdemont

Les formes dels uns i dels altres no han agradat. Però les formes són el resultat d'alguna cosa més

de president, digueu-ho obertament... Que no, que no és això... Que les coses s'han de fer bé... Que tu ja m'ho vas dir fa uns quants dies, que no volíeu Puigdemont i que calia buscar un altre nom...

La conversa s'ha acabat per separació. Semblava que anaven parlant l'un i l'altre tot allunyant-se. L'enuig és molt gros. I ara caldrà veure com es reconduïx la situació. Hi ha alguns bombers mirant d'apagar el foc. Mirant de dir que és qüestió de temps i que no hi ha cap altre candidat possible que no sigui Puigdemont. Que cal guanyar temps i mirar d'acabar d'esquerdar la posició de l'estat. Però és segur que l'estratègia, si és aquesta, no és coordinada entre les principals forces del republicanisme. Mentrestant, els diputats de la CUP han passat pel passadís caminant a pas dret i sense badar boca. Les cares són un poema. No hi poden estar

d'acord de cap manera, si fa pocs minuts deien que la fórmula d'investir Puigdemont no era cap problema per a ells. S'han adreçat als despatxos de Junts per Catalunya i ERC i ja n'hem perdut la pista.

Aviat hi haurà compa-reixences. Ja hi ha algun comunicat. I el govern espanyol i els grups monàrquics se n'alegren. Veurem si el somriure se'ls glaçarà aviat. Però de moment, cal recompondre les posicions dels independentistes. Ah, ja tenim resposta oficial des de Brussel·les: al president Puigdemont no li consta cap trucada del president Torrent, ni cap missatge, ni a ell ni a cap altre responsable de Junts per Catalunya; hi ha mil maneres de comunicar-hi.

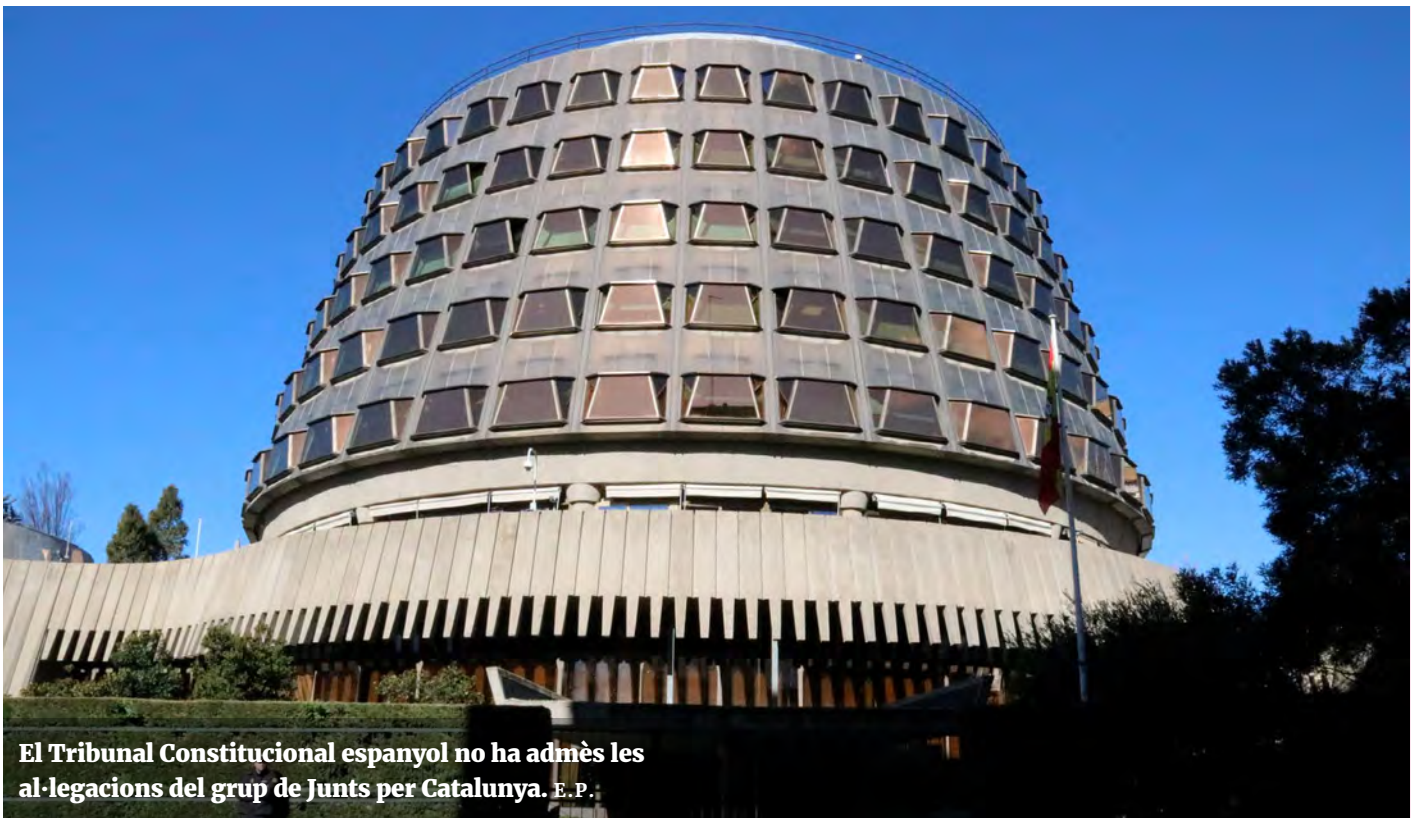
Ja ho veieu. El ple ha estat ajornat, però no pas desconvocat. En qualsevol moment es pot recuperar el tremp. No desconnecteu.

INVESTIDURA FALLIDA

14h

El TC refusa les al·legacions de JxCat i manté les mesures cautelars contra la investidura de Puigdemont

Tribunal Constitucional espanyol Després d'una reunió extraordinària que han fet aquest migdia

El Tribunal Constitucional espanyol no ha admès les al·legacions del grup de Junts per Catalunya. E.P.

REDACCIÓ

El Tribunal Constitucional espanyol ha refusat les al·legacions que havien presentat Carles Puigdemont i JxCat a l'acord que el TC va prendre dissabte, segons les quals condicionava la sessió d'investidura de Puigdemont. JxCat pretenia que el TC anul·lés les mesures

cautelars, que impliquen la suspensió de qualsevol investidura a distància, la condició que Puigdemont obtingui permís d'un jutge per a ser present a la sessió i la negació de la possibilitat que els diputats que es troben a Brussel·les deleguin el seu vot. **W**

JxCat pretenia que el TC anul·lés les mesures cautelars, que impliquen la suspensió de qualsevol investidura a distància

INVESTIDURA FALLIDA

15h

Els diputats de la CUP, als seus escons, amb el puny alçat. ALBERT SALAMÉ

Els diputats de la CUP s'asseuen als seus escons com a protesta contra l'ajornament

REDACCIÓ

Els quatre diputats de la CUP s'han assegut als escons del parlament per mostrar el desacord amb la decisió del president de la cambra, Roger Torrent, d'ajornar el ple d'investidura de Carles Puigdemont. En la reunió de la mesa que hi ha hagut després de la compareixença de Torrent, Junts per Catalunya també ha expressat el desacord amb la decisió del president del parlament. Els altres grups, ERC, Ciutadans i PSC, hi han estat d'acord.

En una compareixença a migdia al parlament, el diputat de la CUP Carles Riera ha confirmat que farien aquest gest, bo i afegint que

consideraven que encara era possible de fer avui mateix el ple, tal com era previst. Riera ha criticat que la decisió d'ajornar el ple l'ha presa ERC de manera unilateral i sense haver-ho consultat ni amb JxCat ni amb la CUP.

Poc després de les tres, els quatre diputats de la CUP, Carles Riera, Natàlia Sànchez, Maria Sirvent i Vidal Aragonès, s'han assegut als seus escons. Després d'uns instants, han ensenyat un cartell dels CDR amb el dibuix d'un puny ferm i l'han deixat sobre els seients. A la llotja de convidats, els feien costat Gabriel Serra i Núria Gibert.

Els diputats de la CUP ensenyen el cartell del CDR amb el lema 'El poder del poble'. ALBERT SALAMÉ

INVESTIDURA FALLIDA

15h

Crits de 'Puigdemont president' a la marxa que va de Sant Jaume al parlament

Manifestació L'ANC ha decidit mantenir les mobilitzacions malgrat que Roger Torrent ha ajornat el ple d'investidura

La plaça de Sant Jaume, plena abans de començar la manifestació que arribarà al parlament. J.R.

REDACCIÓ

La mobilització convocada per a seguir el ple d'investidura ja ha començat. L'ANC ha decidit de mantenir la marxa des de la plaça de Sant Jaume fins al passeig de Lluís Companys i la concentració de les 15.00 per a reclamar que es recuperi el govern. És el mateix recorregut que es va fer el 27 d'octubre, abans de la declaració d'independència.

La marxa l'ha encapçalada el vice-president de l'ANC, Agustí Alcoverro, però no hi ha assistit el president d'Òmnium Cultural, Marcel·· Mauri. S'han sentit crits de 'Llibertat presos polítics' i 'Puigdemont president'. Per tal que pogués passar la marxa, han hagut de tallar el trànsit de la Via Laietana.

Segons l'ANC, es manté la convocatòria perquè 'la vo-

luntat popular no es desconvoca'. A més, l'entitat afegeix que 'defensarem el que hem votat: República o República'. En un comunicat, assegura que la concentració és per a 'exigir que la sessió d'investidura per tal de restituir el president Carles Puigdemont es porti a terme sense ingerències, en els terminis i condicions que ja estaven establerts'.

L'ANC també assegura que no vol acceptar que un 'tribunal de part dicti les decisions al parlament', reclama que es 'respecti el mandat popular obtingut a les urnes el 21-D' i afirma que no acceptaran 'cap pas enrere' de les institucions 'en la defensa del mandat del poble de Catalunya i en la defensa dels membres d'aquestes institucions'. ■

INVESTIDURA FALLIDA

15h

1. Milers de persones han seguit la manifestació des de la plaça de Sant Jaume fins al voltant del parc de la Ciutadella ACN
// 2. Caretes de Puigdemont durant la concentració. JR // 3. El vice-president de l'ANC, Agustí Alcoberro, a la capçalera de la manifestació. ACN

INVESTIDURA FALLIDA

16h

Milers de manifestants envaeixen la Ciutadella havent desbordat el cordó de seguretat dels Mossos

Davant del parlament S'ha format una nova concentració davant de les portes del parlament

Els manifestants entren al parc de la Ciutadella i envolten el parlament. P.C.

REDACCIÓ

Milers de membres de comitès de defensa de la república (CDR) i manifestants que es concentraven al voltant del parc de la Ciutadella han desbordat el dispositiu de seguretat de Mossos d'Esquadra i han entrat al parc davant la impotència dels agents. Ho han fet després de la manifestació que ha fet

el recorregut entre la plaça de Sant Jaume i el parc de la Ciutadella.

Els primers manifestants han entrat al parc saltant la tanca exterior i han esquivat el cordó entre corredisses. Tanmateix, la pressió de la multitud ha obligat als agents a obrir l'entrada del parc davant del passeig de Lluís

Companys. Mitja hora més tard, els Mossos d'Esquadra han tornat a tancar l'accés al parc.

Després de superar el cordó dels Mossos d'Esquadra, els manifestants s'han dirigit cap a les portes del parlament, on un nou cordó de seguretat els ha barrat el pas. Allà s'ha format una nova concentració. ■

Els primers manifestants han entrat al parc saltant la tanca exterior

INVESTIDURA FALLIDA

17h

1. Milers de manifestants han envoltat el Parlament de Catalunya per exigir la investidura de Carles Puigdemont. J.R.
// 2. Milers de persones davant el parlament. A.S. // 3. Un manifestant amb la careta de Puigdemont penja una pancarta
damunt un arbre. P.C.

INVESTIDURA FALLIDA

17h

1. Un agent dels Mossos d'Esquadra davant el cordó de seguretat que separava el parlament dels manifestants. a.s. // 2. Maria Sirvent i Vidal Aragonès, diputats de la CUP, pengen una estelada en una tanca del parlament. a.s. // 3. Mossos amb casc davant el cordó de seguretat. Al darrere, manifestants amb les mans alçades. P.C.

INVESTIDURA FALLIDA

17h

‘Investiu el president o ocupem el parlament’: l’esclat de la gent a l’hora de la investidura ajornada

PERE CARDÚS

Crònica de l’entrada de milers de manifestants al parc de la Ciutadella arran de l’ajornament de la investidura

Aquest matí, el parlament s’havia preparat per fer la investidura de Carles Puigdemont. Havia de ser a la tarda. Però el president de la cambra, Roger Torrent, ha decidit d’ajornar el ple sense haver-ho acordat amb els socis de majoria republicana. El ball de retrets, rumors, ‘punyalades’ i reunions ha estat com una cursa de relleus pels passadissos, les sales, els despatxos i els faristols. Quan ja semblava que la jornada s’havia apagat, quan la majoria de diputats i mitjans de comunicació ja desfilaven deixant la seu parlamentària enrere, les portes exteriors del parc de la Ciutadella s’han esbatanat per la força d’una munió de manifestants al crit

de ‘Puigdemont, el nostre president’.

Els Mossos d’Esquadra, que havien establert un perímetre de seguretat a tot el parc des d’ahir a la tarda, no han pogut aturar la gentada amb banderes, pancartes, caretes del president i mocadors grocs. A les tres de la tarda, l’hora prevista per al ple d’investidura, les entitats sobiranistes i els CDR havien convocat una concentració de suport al passeig de Lluís Companys. Moltíssima gent hi ha anat bo i sabent que el ple s’havia ajornat. Volien cridar ben fort que no es podien fer passos enrere ni cedir al xantatge de l’estat espanyol. La pancarta més grossa que ha saltat la tanca del parc

L'ex-diputada de la CUP Gabriela Serra anima els manifestants davant el parlament. P.C.

INVESTIDURA FALLIDA

17h

Una pancarta de democràcia entre els manifestants. ALBERT SALAMÉ

deia 'Prou excuses, República ara'.

Els agents de la policia de Catalunya, que actuen sota el comandament del govern espanyol pel 155, no han pogut contenir la força de la gent, que s'ha plantat davant la façana principal del parlament. Allà els ha sortit a rebre l'ex-diputada de la CUP Gabriela Serra, qui en un gest prou clar ha decidit de saltar la tanca que la separava de la gent des del costat dels mossos. L'aplaudiment, la cridòria, ha estat immensa. Uns metres més enllà, diputats de Junts per Catalunya, entre els quals el secretari

de la mesa, Eusebi Campdepadrós, també aplaudien els concentrats i en rebien una xapa per a la solapa per la llibertat dels presos.

A continuació, entre cants de 'Els segadors' i crits d'independència, llibertat i suport a Puigdemont, han aparegut tres dels quatre diputats de la CUP (Natàlia Sánchez, Maria Sirvent i Vidal Aragonés), aplaudint la gentada i cantant l'himne. Mentrestant, uns metres més enrere, la capitana de Junts per Catalunya, Elsa Artadi, tornava a la cambra amb el puny alçat i al crit de 'Ni un pas enrere'. Sergi Sabrià,

El palau que reuneix els representants del poble i que viu els moments d'incertesa més gran de la seva vida recent

portaveu d'Esquerra, atenia algun mitjà amb la cridòria de fons. Davant els milers de persones que ara ja ocupaven el jardí que reposa als peus de la cambra, el palau que reuneix els representants del poble i que viu els moments d'incertesa més gran de la seva vida recent.

Ara continuen cridant consignes, cantant cançons, fent volar les banderes. Els crits i els cants se senten de dins de la cambra estant. Sóc a tocar de l'hemicicle. I com si fos una veu llunyana, però coral, se sent: 'Investiu el president o ocupem el parlament'.

vilaweb.cat
3 i 4 febrer 2018

🏠 SIGNATURES VEUS ACTUALITAT 7DIES DESCONNECTA 24H

L'hemicicle del Parlament de Catalunya buit, amb els quatre cartells que hi han deixat els diputats de la CUP. ACN

Membres del primer taller internacional del programa 'Sustaining Minoritized Languages in Europe'. A.S.

Com es revitalitzen les llengües minoritzades a Europa?

Llengua La Universitat de Barcelona ha acollit el primer taller internacional del programa 'Sustaining Minoritized Languages in Europe' (SMiLE), promogut per l'Smithsonian Center for Folklife and Cultural Heritage de Washington

MIQUEL VALDIVIA I CARMÉ JUNYENT

La Universitat de Barcelona ha estat la seu del primer taller internacional del programa 'Sustaining Minoritized Languages in Europe' (SMiLE). Promogut per l'Smithsonian Center for Folklife and Cultural Heritage de Washington, el programa és la primera activitat que aquest centre fa a Europa i té com a objectiu avaluar les polítiques lingüístiques que

s'han dut a terme en diferents llengües minoritzades del continent. L'octubre del 2016 va tenir lloc la primera reunió d'experts, també a la Universitat de Barcelona, i allà es van posar els fonaments del projecte. Poc després, es va fer una convocatòria oberta i el novembre del 2017 es van fer públics els projectes guanyadors. Ara s'ha fet la primera reunió de tots els equips de recerca per a acordar aspectes fonamentals com ara la metodologia o la terminologia i

L'objectiu és avaluar les polítiques lingüístiques que s'han dut a terme en diferents llengües minoritzades

per a emprendre, de manera coordinada, tots els projectes.

Entre els projectes guanyadors, hi ha 'Sowing the seeds at Semente: grassroots revitalization and language activism in contemporary Galicia', presentat per Bernadette O'Rourke i Marcos López Pena. O'Rourke és una sociolingüista de gran prestigi que ha centrat la seva recerca sobretot en l'irlandès i el gal·lec. A Catalunya, col·labora habitualment amb Joan Puig, sociolingüista de la UOC.

Maria Olimpia Squilacci i Manuela Pellegrino. A.S.

Per bé que el projecte d'O'Rourke se centra en el gallec, l'irlandès també hi està representat en la proposta 'The Intersection of Language and Community in Corca Dhuibhne', presentada per Cassie Smith-Christmas i Orlaith Ruiséal. Smith-Christmas és especialista en transmissió familiar de la llengua i aquest és el primer focus del projecte que han presentat. Altres focus són els neoparlants i l'ús de l'irlandès com a recurs cultural.

Sara Brennan va fer la seva tesi doctoral sobre l'irlandès i ara presenta, juntament amb James Costa, el projecte sobre l'occità 'Language revitalisation as community building in Occitania: Language, economics and the politics of transmission'. James Costa, competent en moltes llen-

Un tret que caracteritza aquest programa és la joventut dels investigadors principals dels projectes guanyadors

gües, entre les quals el català, és professor a la Sorbona de París i pertany –com Brennan– a la unitat de recerca LACITO-CNRS.

El frisó septentrional és una altra de les llengües presents en el programa, amb el projecte 'Measuring effectiveness: A study on changes in minority language use and perception due to revitalisation efforts, with evidence from North Frisian'. Aquest

projecte ha estat presentat per Nils Langer, especialista en sociolingüística històrica i professor de la Universitat de Flensburg, i per Femmy Admiraal, una bilingüe frisó-neerlandesa que treballa a la Koninklijke Nederlandse Akademie van Wetenschappen.

Si el gallec, l'irlandès, l'occità i el frisó són llengües prou conegudes pels catalans, un test d'urgència al pati de la Facultat de Filologia ha mostrat que les altres dues –griko/greko i sòrab– són molt menys populars. Per això hem volgut entrevistar les investigadores que han presentat i guanyat els projectes per aquestes llengües. Hem entrevistat Cordula Ratajczak i Nicole Dolowy-Rybinska, IPs del projecte 'Sorbian language(s): revitalization efforts in

different political systems', i Manuela Pellegrino i Maria Olimpia Squilacci.

Recerca sobre el greko, la parla grega a Itàlia

Un tret que caracteritza aquest programa és la joventut dels investigadors principals dels projectes guanyadors, i entre aquests, Manuela Pellegrino i Maria Olimpia Squilacci són dels més joves de tots. Squilacci reivindica el seu vessant activista i s'ha abocat amb passió a la revitalització del greko, la seva llengua inicial, i ha fundat la Greko Language Summer School. També ha desenvolupat una aplicació mòbil que és el diccionari greko-italià-greko, ha coordinat el primer curs en línia de greko, i ha produït un espectacle teatral en quatre idiomes diferents (grec an-

Nicole Dolowy-Rybinska. A.S.

tic, greko, varietat romànica local, italià) que permet al públic de tenir una experiència auditiva de la història lingüística de Calàbria.

Totes dues investigadores han tingut vides gairebé paral·leles unides per la llengua. Antropòloga la primera i lingüista la segona, Manuela Pellegrino és originària de la comunitat grika de la Puglia, i Maria Olimpia Squillaci, de la comunitat greka de Calàbria. Ambdues han dedicat la recerca –i la vida– a aquestes llengües d'origen grec que es parlen al sud d'Itàlia. Totes dues llengües tenen molt pocs parlants, la majoria gent gran, i la transmissió intergeneracional és com més va més escassa.

—Com us heu conegut?

—Després d'alguns intercanvis de correus electrònics en els quals fins i tot ens divertíem comunicant-nos en

les nostres llengües respectives, ens vam conèixer personalment el febrer de 2017 en un seminari del Cambridge Endangered Language and Culture Group. De seguida que ens vam trobar ens vam adonar de la bona sintonia que hi havia entre totes dues i com ens unia la passió i el compromís per les nostres llengües. Quan vam saber que hi havia el programa SMiLE de l'Smithsonian Institution vam decidir embarcar-nos en aquesta aventura. A propòsit d'això, volem donar les gràcies a Linguapax, que ens va fer conèixer aquest projecte i que ens ha donat suport com a Antena Linguapax a Europa.

—Ens podeu explicar el vostre projecte?

—El projecte consisteix a investigar i analitzar les estratègies de revitalització vigents a les comunitats de parla grega d'Itàlia, griko i

El greko i el griko, malgrat nombroses similituds, mostren algunes diferències significatives

greko, des dels anys seixanta fins a l'actualitat i explorar les repercussions d'aquests programes en les comunitats locals. El projecte vol mostrar també com el greko i el griko, malgrat nombroses similituds, mostren algunes diferències significatives. A més, en examinar el cas de la comunitat grega al sud d'Itàlia, el projecte proporcionarà dades valuoses per a poder comparar les pràctiques de revitalització amb les que s'apliquen en altres comunitats minoritàries europees.

—I com us ho fareu per treballar, tenint en compte que són dues comunitats allunyades?

—Tenim la intenció de passar quatre mesos en les nostres comunitats respectives i cinc mesos juntes per col·laborar i, sobretot, intercanviar. El fet de ser alhora expertes i mem-

Cordula Ratajczak. A.S.

bres de la comunitat facilita molt el treball de camp. A més a més, el temps que compartirem serà molt important per proporcionar-nos noves perspectives de les comunitats respectives i és essencial per a la comparació i l'avaluació continuada.

La supervivència del sòrab

Cordula Ratajczak va néixer prop de Colònia. Va aprendre sòrab quan va anar a viure a Lusàcia, ara fa vint-i-dos anys. Allà va fer el doctorat. Els seus fills anaven a una escola bilingüe i parlaven sòrab. Fa set anys que treballa en un diari escrit en aquesta llengua. Cordula Ratajczak ha fet la recerca amb Nicole Dolowy-Rybinska, que és de Varsòvia i treballa a l'Institut d'Estudis Eslaus de l'Acadèmia Polonesa de les Ciències. Nicole Dolowy-Rybinska ha centrat la recerca, sobretot, en llengües minoritàries es-

laves, en projectes de revitalització i estudis sobre els moviments activistes i les actituds que té la població cap a aquests projectes per intentar recuperar i mantenir les llengües, sobretot a Lusàcia, a Cashúbia (Polònia) i a la Bretanya. Cordula Ratajczak i Nicole Dolowy-Rybinska ens parlen sobre el sòrab.

—**Ens podeu explicar quina és la situació del sòrab?**

—Són realment dues llengües: l'alt sòrab i el baix sòrab, i es troben en situacions totalment diferents. Els parlants de les dues llengües es poden entendre entre ells si fan un esforç. No es pot saber quants parlants de l'alt sòrab hi ha exactament, però es calcula que podrien ser uns 15.000. El baix sòrab, en canvi, té menys de 1.000 parlants, tots ells de més de 60 anys. Entre 1930 i 1950, va deixar-se de transmetre la llengua

'Volem compartir amb la gent els nostres resultats i engrescar-los en la tasca de revitalitzar el sòrab'

de manera molt radical. La situació de l'alt sòrab és una mica millor. Es va conservar perquè estava fortament lligat al catolicisme.

—**Per què us heu interessat per aquesta llengua?**

—Cordula Ratajczak: Perquè el meu avi era sorb i perquè m'hi vaig traslladar.

—Nicole Dolowy-Rybinska: Va ser per accident. Vaig començar a aprendre sòrab l'any 2001 quan vivia a París. Era l'única estudiant i tenia molt bona relació amb el professor, que em va transmetre positivament la possibilitat

de fer recerca a Lusàcia i ajudar el sòrab.

—**En què consisteix el vostre projecte?**

—Volem veure com funcionen les comunitats i quines són les actituds que té la gent cap a la llengua i cap a la gent que aprèn sòrab. També volem mirar quina política lingüística es fa a Lusàcia –a nosaltres ens sembla que no n'hi ha cap– i consensuar una estratègia per a fer una política lingüística positiva per al sòrab. A més, volem compartir amb la gent els nostres resultats i engrescar-los en la tasca de revitalitzar el sòrab. ■

Gastronomia Cinc maneres diferents de fer xató

Música Cesk Freixas homenatja Manuel de Pedrolo al Barnasants

Audiovisuals Arriba el Saló del Cinema i les Sèries

VilaWeb { Paper >3-4/2/2018

**D.E.S.
C.O.N.N.E.C.T.A.**

ARTS ESCÈNIQUES
GASTRONOMIA / LLIBRES / MÚSICA
CULTURA POPULAR
CINEMA / ARTS VISUALS / MUSEUS
FIRES I MERCATS

Un dels 'óssos' de Prats de Molló
pinta la cara d'un espectador
de la festa

ARLES INAUGURA EL CICLE DE LES FESTES DE L'ÓS DEL VALLESPÍR

Una de les representacions dels óssos del Vallespir. SLC

ARLES INAUGURA EL CICLE DE LES FESTES DE L'ÓS DEL VALLESPÍR

Tradicions Tot i seguir un patró similar, la festa té moltes peculiaritats locals

REDACCIÓ

La Candelera és una festa situada al cor de l'hivern que moltes vegades serveix per a preveure el final del fred. Hi ha moltes creences populars lligades a aquesta celebració i una de les més esteses a muntanya és que l'ós es desperta de la letargia hivernal. Per això, en molts indrets del país es fan, per aquestes dates, les festes de l'ós. Són conegudes especialment les de la comarca del Vallespir, però la festa segueix un patró molt similar a tot arreu: un personatge es disfressa d'ós i es dedica a atemorir la població. Pel caràcter

festiu, molt sovint es vincula aquesta festa al cicle de Carnaval, però també va estretament lligada a la Candelera.

Ja fa anys que les tres festes de l'ós que es fan al Vallespir –Arles, Sant Llorenç de Cerdans i Prats de Molló– malden per entrar a la llista de Patrimoni Immaterial de la Humanitat de la Unesco. Aquest cap de setmana es fa la primera, la d'Arles, que dura dos dies. Tot i seguir un patró similar, la festa té particularitats a cada poble. A Arles representa que l'ós s'enamora d'una noia del poble anomenada Roseta i, quan vol anar a festejar-la, un caçador i la seva comitiva l'empaiten pels carrers i el maten. També hi entren en joc les botes i les tortugues, una colla

de personatges molt singulars amb un significat tot enigmàtic.

Després d'Arles, es faran festes de l'ós a Sant Llorenç de Cerdans (17 i 18 de febrer) i a Prats de Molló (25 i 25 de febrer). A Sant Llorenç de Cerdans la festa es fa coincidir amb l'obertura del Carnaval a la vila i, a més de la cacera de l'ós, també hi intervenen un seguit de personatges únics: la Monaca, el Vell i la Vella, els Botifarrons... Tancarà el cicle la festa de Prats de Molló, que en lloc d'un ós en té tres. Són tres joves del poble que es vesteixen amb pells i es pinten la cara de negre. Aquesta vegada hi intervenen uns 'barbers' vestits de blanc que quan atrapen els óssos els esquilen. III

La recepta del xató, tot i semblar aparentment senzilla, té moltes variants. vw

CINC MANERES DIFERENTS DE FER XATÓ

Receptes El xató és un plat aparentment senzill, però al Penedès i el Garraf la recepta varia segons el municipi

REDACCIÓ

Som al bell mig de l'hivern, s'acosta carnaval i a la zona del Penedès i del Garraf això vol dir que la temporada del xató arriba al seu punt àlgid. De fet, aquest cap de setmana es fa al Vendrell la xatonada popular, una festa on es premia i es degusta el millor xató casolà. En total, se serviran més de dues mil racions d'aquest plat elaborat a base d'escarola, condimentat amb salsa romesco i complementat amb olives, tonyina, anxoves i bacallà.

Però la recepta del xató, tot i semblar aparentment senzilla, té moltes variants i diversos pobles se'n disputen la pa-

ternitat. En general, els ingredients que formen la base del plat són els mateixos i la cosa que varia de poble a poble és la salsa. Així, el xató de Sitges no és ben igual que el de Vilanova i la Geltrú i tampoc té exactament el mateix gust que el que es fa a Vilafranca.

Diuen que l'origen del xató se situa en el món del vi. De fet, aixetonar la bóta vol dir posar-li una petita aixeta a través de la qual es pot tastar el vi novell. Com que és un procés que es fa entre els mesos de gener i febrer, aquest ritual tradicionalment s'acompanyava de menges típicament hivernals. Per això la base és l'escarola i es complementa amb productes salats –peixos i olives– condimentats amb una salsa especial

protagonitzada per les hortalisses i els fruits secs.

Aquestes són les cinc receptes principals:

CALAFELL

Ingredients per al plat:

2 peces d'escarola, 120 grams de bacallà esqueixat, 120 grams de tonyina, 4 filets d'anxova, 80 grams d'olives arbequines.

Ingredients per a la salsa:

100 grams d'ametlles, 100 grams d'avel·lanes, la polpa d'un pebrot de romesco escaldat, 1 llesca de pa fregit, 5 grans d'all escalivats, mig gra d'all cru, 2 tomacons, 250 centilitres d'oli d'oliva, sal, vinagre, pebre blanc i pebre vermell al gust.

Aixetonar la bóta vol dir posar-li una petita aixeta a través de la qual es pot tastar el vi novell

Preparació:

S'agafa un morter, s'hi posa sal i es van trinxant d'un en un i en aquest ordre: les ametlles, les avellanes i els alls fins a aconseguir una pasta ben fina. Tot seguit, s'hi afegeix el pebrot de romesco, el pa fregit, el pebre vermell i el pebre blanc. Finalment, els tomacons, l'oli i el vinagre. Una vegada acabada, la salsa es barreja amb l'escarola ben neta i escorreguda i es deixa reposar unes hores.

A l'hora de servir, el plat es decora amb el bacallà esqueixat, la tonyina, els filets d'anxova i les olives arbequines. I ja es pot menjar, sempre acompanyat de truites de carxofes, de fesols o de botifarra negra, entre més.

EL VENDRELL

Ingredients per al plat:

2 peces d'escarola, 120 grams de bacallà esqueixat, 120 grams de tonyina, 4 filets d'anxova, 80 grams d'olives arbequines.

Ingredients per a la salsa:

100 grams d'ametlles, 80 grams d'avellanes, 1 nyora escaldada, 1 llesca de pa fregit, mig bitxo, mitja ceba escalivada, mitja cabeça d'all escalivada, 3 tomacons escalivats, oli, sal, vinagre, pebre blanc i pebre vermell dolç al gust.

Preparació:

S'agafa un morter, s'hi posa sal i es van trinxant d'un en un els elements següents i en aquest ordre: ametlles i avellanes (fins a aconseguir una pasta ben fina). Tot seguit, la ceba, la nyora (prèviament escaldada i sense pell), el bitxo, el pebre vermell, un polsim de pebre negre i el pa fregit. Finalment, els alls, els tomacons, l'oli i el vinagre. Una vegada acabada, la

El xató del Vendrell es pot acompanyar amb truita. vw

Tots els ingredients necessaris per a fer xató a l'estil de Vilafranca. vw

salsa es barreja amb l'escarola ben neta i escorreguda i es deixa reposar unes hores.

A l'hora de servir, el plat es decora amb el bacallà esqueixat, la tonyina, els filets d'anxova i les olives arbequines. I ja es pot menjar, sempre acompanyat de truites de carxofes, de fesols o de botifarra negra, entre d'altres.

SITGES

Ingredients per al plat:

2 peces d'escarola, 100 grams de bacallà esqueixat, 100 grams de tonyina, 2 seitons, 100 grams d'olives arbequines.

Ingredients per a la salsa:

100 grams d'ametlles, 60 grams d'avellananes, 4 nyores escaldades, 2 seitons, 2 grans d'all, 2 o 3 llesques de pa fregit, mig bitxo, oli, sal i vinagre al gust.

Preparació:

En un morter, es trinxen les ametlles, les avellananes, els seitons dessalats, els grans d'all, la polpa de les nyores, el bitxo, les llesques de pa fregit, el vinagre i la sal, i es va lligant amb l'oli d'oliva.

Per un altre costat, es netegen, es remullen i es trosseguen les escaroles. També es dessala el seitó, s'esqueixa la tonyina i el bacallà i tot plegat s'afegeix al recipient de l'escarola. S'hi aboquen les olives i finalment la salsa ben lligada. Cal barrejar bé tots els ingredients perquè quedin ben impregnats de la salsa. El plat es presenta com un castell d'escarola.

VILAFRANCA DEL PENEDÈS**Ingredients per al plat:**

Entre 2 i 3 peces d'enciam o escarola, 600 grams de bacallà remullat i esqueixat, 250 grams de tonyina, 12 filets d'anxova, 200 grams d'olives arbequines.

Ingredients per a la salsa:

4 grans d'all escalivats, 4 grans d'all crus, 1 bitxo petit, 2 cullerades de pebre vermell dolç, 3 galetes tipus maria, 4 llesques de pa torrat, mig litre d'oli d'oliva, 1 decilitre de vinagre, sal al gust.

Preparació:

Es posa en remull el bacallà i la tonyina. Es renten bé tots els altres ingredients. Després s'agafa un morter i s'hi trinxen els alls, el bitxo, el pa torrat i les galetes, afegint-hi pebre vermell, oli, vinagre i sal. Es barreja tot plegat i es remena bé. És recomanable preparar-ho el dia abans i guardar-ho a la nevera. La salsa s'afegeix al mateix moment de servir el plat.

VILANOVA I LA GELTRÚ**Ingredients per al plat:**

2 peces d'escarola, 200 grams de bacallà esqueixat i dessalat, 150 grams de tonyina esqueixada i dessalada, 18 filets de seitó, olives arbequines i negres al gust.

Ingredients per a la salsa:

Entre 2 i 4 grans d'all, 35 peces d'ametlles, 12 peces d'avellananes torrades, 8 nyores escaldades, molla de pa xopa de vinagre, sal i oli a voluntat.

Preparació:

Es piquen els grans d'all en un morter amb sal. Un cop ben aixafats, s'hi afegeixen les ametlles i les avellananes i es treballa fins que tot plegat formi una pasta homogènia. Raspar la part interior de les nyores escaldades i afegir la polpa obtinguda al morter. Una vegada tot homogeneïtzat, posar-hi la molla de pa i seguir remenant mentre s'hi afegeix l'oli de mica en mica.

En una safata, es col·loca l'escarola ben escorreguda i s'hi afegeix un xic de salsa, es remena bé i se serveix als plats. S'acompanya amb la tonyina, el bacallà, els seitons i les olives.

La base és l'escarola i es complementa amb productes salats –peixos i olives– condimentats amb una salsa especial

La recepta del xató de Vilanova i la Geltrú barreja olives negres i arbequines. vw

HARRY POTTER | STAR WARS, PROTAGONISTES AL SALÓ DEL CINEMA I LES SÈRIES

Audiovisual Tres dies dedicats a l'univers de la ficció audiovisual a la Farga de L'Hospitalet

REDACCIÓ

‘Deixa’t seduir per la ficció’, crida la Mia Wallace de *Pulp Fiction* en moltes andanes de metro, autobusos i cartells del carrer. ‘Deixa’t corrompre per la ficció’, diu Pablo Escobar, de *Narcos*. Els universos del cinema i de les sèries tenen una cita aquest cap de setmana a la Farga de L'Hospitalet, al Saló del Cinema i les Sèries, organitzat per CinemaWorld i la Farga.

Realitat virtual, xerrades, exposicions i fins i tot jocs d'escapades en viu dedicats al món de la ficció audiovisual. Aquest matí, es farà la jornada de taules rodones, una activitat oberta al públic i que comptarà amb directors de càsting, directors artístics i guionistes. Les taules rodones són pensades especialment perquè hi participin estudiants del món audiovisual i també joves professionals.

Si hi ha hagut universos protagonistes en la ficció dels darrers anys, aquests són *Harry Potter* i *Star Wars*. Per això, els organitzadors del Saló del Cinema i les Sèries han dedicat les exposicions més grans a aquestes dues sagues. Més de 400 metres quadrats estan dedicats al món escrit per J.K. Rowling, amb ambientació al món màgic de Hogwarts.

A banda de més de cent expositors d'empreses dedicades al sector, durant els tres dies es faran trenta-cinc xerrades sobre films i sèries. Destaquen, dissabte, la de l'actor Alberto Ammann, Helmer ‘Pacho’ Herrera a la sèrie *Narcos*, i també la del compositor de bandes sonores Zacarías M. de la Riva, que ha escrit la música de films com *Tadeo Jones*. A més, Berto Romero presentarà divendres a la tarda el primer capítol de la seva nova sèrie *Mira lo que has hecho*.

Per als més curiosos, hi haurà tallers de doblatge, de maquillatge d'éssers fantàstics, de *cosplay* i, fins i tot, per a aprendre a crear un cartell de cinema. També hi haurà espectacles d'improvisació i exhibicions d'especialistes de cinema d'acció, lluita, caigudes, i un espai infantil i decorats interactius.

#Barnasants2018

Cesk Freixas

Un homenatge a Manuel de Pedrolo

El festival Barnasants va proposar a Freixas de fer un espectacle de tribut a l'escriptor de la Segarra. BARNASANTS

CESK FREIXAS HOMENATJA PEDROLO EN UN CONCERT DEL BARNASANTS

Festivals Serà un acte de format únic, diumenge a les set del vespre al Casinet d'Hostafrancs

REDACCIÓ

Un concert de Cesk Freixas diumenge al Casinet d'Hostafrancs retrà homenatge a l'escriptor Manuel de Pedrolo. Enguany, es commemoren els cent anys del seu naixement i el festival Barnasants va proposar a Freixas de fer un espectacle de tribut a l'escriptor de la Segarra. 'És un espectacle diferent que girarà entorn de la figura de Pedrolo. Connectarem algunes de les seves idees amb cançons', ha explicat Freixas a VilaWeb.

Serà un acte de format únic. Començarà a les set del vespre i hi intervin-
dran el guitarrista Víctor Nin i la il·lus-
tradora Marta Bellvehí. A més, hi haurà
col·laboradors que posaran veu a textos
de Pedrolo: Gabriel Rufián, Bel Olid i
Adelais de Pedrolo, filla de l'escriptor.
La majoria de cançons són de Freixas,
però també s'inclouran adaptacions de
temes d'altres músics. 'Agafarem molts
fragments i idees de Pedrolo en clau
política, però també en clau personal',
ha avançat el cantautor.

'Més enllà de *Mecanoscrit del segon
origen* hi havia un Pedrolo poc conegut
per la nostra generació. Volem acostar el

Pedrolo més irreverent i inconformis-
ta amb el poder, rescatar-lo de l'oblit
i mostrar el referent que és per a les
esquerres anticapitalistes actuals', ha
afegit Freixas.

La relació entre el cantautor i Pedrolo
va començar quan Freixas va publicar
el quart disc el 2012, *Tocats pel foc*, que
porta el mateix títol que un llibre de l'es-
criptor. 'Vaig decidir que aquell àlbum
giraria al voltant de la idea pedroliana
del món que li havia tocat viure', ha dit.
A més, Freixas va escriure el pròleg de
la reedició del llibre *Acte de violència*, que
el cantautor també va triar com a títol
d'una de les seves cançons. ■

BOCAIRENT S'IMMERGEIX EN LES FESTES DE MOROS I CRISTIANS

Tradicions La Nit de les Caixes dóna pas a l'Entrada d'aquest dissabte

REDACCIÓ

La retreta de les Caixes encapçalada pel Terç de Suavos, i la cercavila il·luminada amb fanalets de paper amb totes les filaes obren aquest divendres definitivament les festes de Moros i Cristians que Bocairent dedica a Sant Blai des de 1860.

Els Moros i Cristians de la localitat de la Mariola, les primeres de l'any de tot el país, viuran un dels actes centrals de les festes aquest dissabte de vesprada amb l'Entrada, després que de matí s'haja viscut la interpretació de l'himne de Bocairent i la desfilada de bandes de música que participaran en l'entrada.

A les 16.30 començaran a desfilars les nou filaes, amb els seguicis de ballets, carrosses i cavalls, i les formacions musicals, que faran en acabar la 'revista de tropes', un acte únic en les entrades de Moros i Cristians i que singularitza les festes bocairentines.

Diumenge arrencarà amb la diana a les 8.00, i a la vesprada més de 300 membres del Terç de Suavos desfilaran en el tradicional piquete. També de vesprada, a les 17.00 es farà a l'Escalinata el Ball del Moro. Amb la processó de Sant Blai es viu un dels moments més emotius de les festes, amb l'entrada a la plaça de l'Ajuntament, il·luminada únicament pels ciris, del Guió pintat per Joaquim Sorolla i la imatge i la relíquia de Sant Blai, quan es faran voleiar milers de papers de colors i es dispararan focs d'artifici.

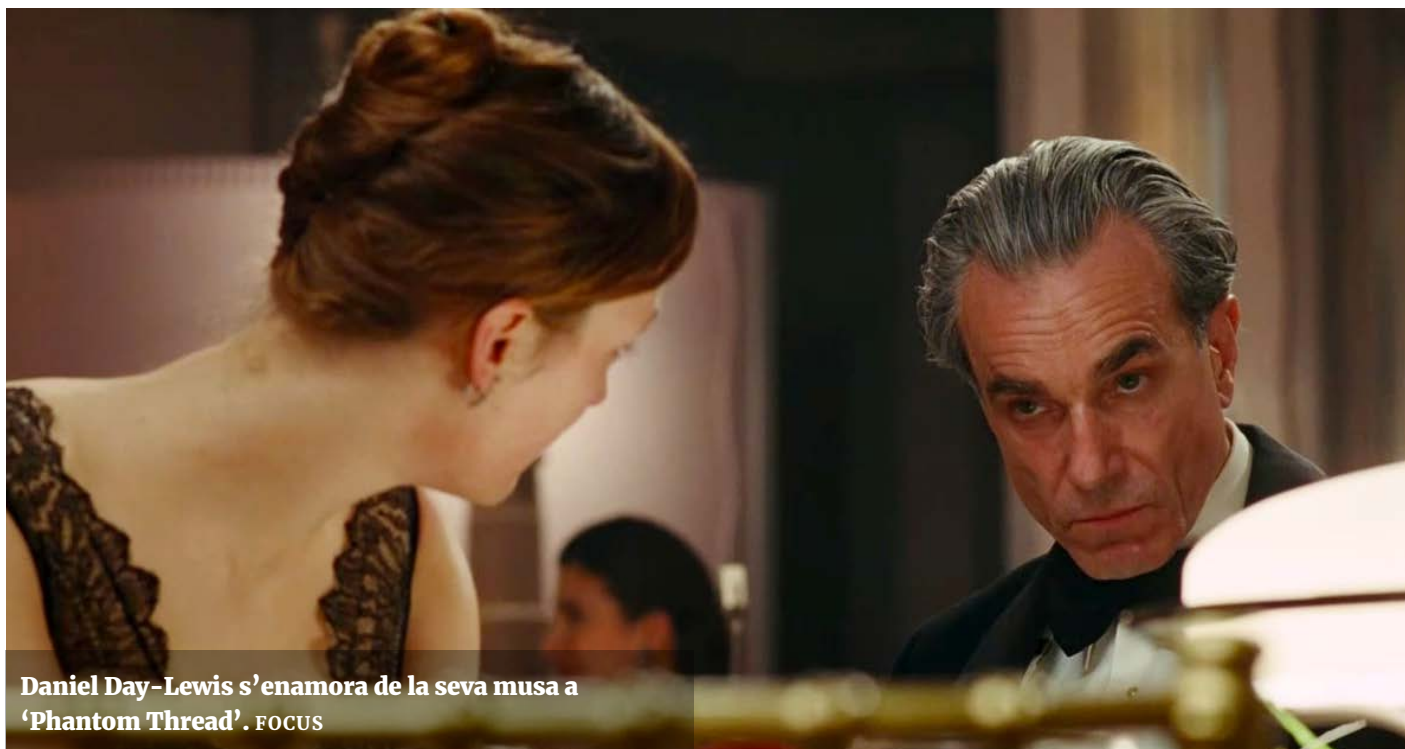

La retreta de les Caixes encapçalada pel Terç de Suavos, i la cercavila il·luminada amb fanalets de paper. vw

El programa d'actes de dilluns comença també a les 8.00 amb les visites de les filaes als temples i ermites. És també el dia de les ambaixades; la del moro a les 11.30, i la del cristià a les 17.00; i el de la desfilada humorística de la retreta a les 23.30. Dimarts comença també amb la diana i amb la pujada a l'ermita del Sant Crist, on després de la missa de les 11.30 arriba

el despojo del moro, la representació de la conversió de l'ambaixador moro al cristianisme. A la mitjanit és el moment l'espectacular cordà, en què es disparen més de 6.000 coets distribuïts en canyes.

L'Eixabegó és el darrer dia, ja dimecres, quan es fa la missa en sufragi dels festers difunts i un dinar de filaes als masets respectius.

Daniel Day-Lewis s'enamora de la seva musa a 'Phantom Thread'. FOCUS

DANIEL DAY-LEWIS S'ACOMIADA DEL CINEMA AMB 'PHANTOM THREAD'

Arriba als cinemes *Phantom Thread*, el darrer film del reconegut actor Daniel Day-Lewis, que apareix per última vegada a la gran pantalla abans de retirar-se. L'interpret ha guanyat tres vegades l'Oscar al millor actor, per *My left foot: the story of Christy Brown* (1990), *There will be blood* (2008) i *Lincoln* (2012), i enguany torna a estar nominat al premi. A *Phantom Thread* interpreta un modista que s'enamora d'una dona jove a la Londres de 1950. D'altra banda, són dues les cintes que aquest cap de setmana s'estrenen en català, la italiana *Deixa't anar!* i *Cavernícola*, d'animació.

Phantom Thread

El hilo invisible

Direcció: Paul Thomas Anderson. Intèrprets: Lesley Manville, Vicky Krieps, Jane Perry; Daniel Day-Lewis, Richard Graham, Ben Collaco. Gènere: Drama.

Londres, 1950. Reynolds Woodcock és un modista aclamat per les seves peces d'alta costura. Un dia apareix l'Alma, una jove que es converteix en la seva musa i amant, i deixa de banda l'ordre per viure al caos de l'amor. *Phantom Thread* acumula sis nominacions als Oscar 2018, entre les quals, millor film, millor director i millor actor, per Day-Lewis.

Deixa't anar!*Lasciati andare!*

—
Direcció: Francesco Amato. Intèrprets: Verónica Echegui, Valentina Carnelutti; Toni Servillo, Luca Marinelli. Gènere: Comèdia.

—
L'Elies és un psicoanalista freudià a qui el metge recomana de fer esport. D'aquesta manera, coneix la Clàudia, una entrenadora personal que l'ensenyarà a veure la vida d'una altra manera.

Cavernícola*Early man*

—
Direcció: Nick Park. Gènere: Animació.

—
En Dug és un humà prehistòric i en Cerdog, un senglar. Quan el malvat Lord Nooth vol portar l'edat de bronze a la tribu, els protagonistes han de salvar la seva llar. Per vèncer, inventaran el futbol sense adonar-se'n. El film és obra dels creadors de Wallace i Gromit i en manté l'estètica.

Amityville: The Awakening*Amityville: El Despertar*

—
Direcció: Franck Khalfoun. Intèrprets: Bella Thorne, Mckenna Grace, Jennifer Jason Leigh; Cameron Monaghan, Thomas Mann, Kurtwood Smith. Gènere: Enjòlit.

—
La Belle i la seva família canvien de casa per poder pagar les despeses sanitàries del seu germà, que es troba en coma. Quan comencen a passar fenòmens estranys i el germà es recupera sobtadament, la Belle s'adona que la seva nova residència és la casa maleïda d'Amityville.

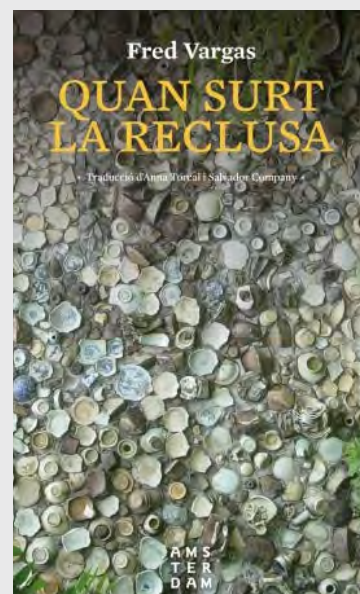

*Novel·la negra?
Novel·la de polis?
Bah. És ara que em
revolto contra això.
Els amants de la
literatura tenim un
deute pendent amb
Vargas i molts no
ho sabíem. Jo no ho
sabia*

Miquel Adam

‘QUAN SURT LA RECLUSA’ DE FRED VARGAS

Miquel Adam, editor d'Amsterdam
Llibres, escriu fascinat per Fred Vargas

MONTSERRAT SERRA

La setmana del 12 de febrer arribarà a les llibreries una nova novel·la de Fred Vargas (París, 1957) en català, *Quan surt la reclusa*, protagonitzada pel comissari Adamsberg. El publica Amsterdam Llibres, en una traducció d'Anna Torcal i Salvador Company. **Lle-giu-ne un fragment.**

Miquel Adam, editor d'Amsterdam Llibres, escriu fascinat per Fred Vargas:

«Vam enviar la nostra proposta de coberta a la Fred Vargas i ens la va rebutjar: de cap manera volia que la coberta ‘parlés massa’, que descobrís res de la trama de *Quan surt la reclusa*. Només cal veure les altres cobertes per les quals han optat els editors d'altres països. Per sort vam tenir prou reflexos –el temps corria en contra nostra– i vam fer una contraproposta que va entusiasmar l'autora. Vam respirar tranquils. Vaig notar que l'havíem entesa. La coberta ‘parla’, qui llegeixi el llibre ho veurà, però parla tal com la Vargas vol.

De la mateixa manera que Fred Vargas no vol que les seves cobertes parlin massa, m'aventuro a no explicar absolutament res de *Quan surt la reclusa*. En canvi, miraré de posar negre sobre blanc

quatre idees que em fan pensar que el vestit a mida que normalment se li posa a aquesta autora –escriptora de novel·la negra, policíaca– li va francament petit, i que es mereix l'estatus de gran escriptora europea, de gran escriptora llet-rà-ri-a europea. Una de les millors.

Em proposo assajar una petita panoràmica sobre l'obra de Fred Vargas, basant-me en els quatre títols que n'he llegit els darrers mesos. Perquè just acabar *Quan surt la reclusa*, no vaig voler evitar l'impuls de llegir-me els altres títols que Amsterdam ha anat publicant d'aquesta autora, que em té del tot subjugat.

El primer que em va impressionar de *Quan surt la reclusa* va ser l'eficàcia i qualitat notabilíssimes de l'escriptura de Fred Vargas. Diria que em va calmar. Sí. És una escriptura serena, intel·ligentíssima però no arrogant, d'ironia subtil, de funcionalitat arquitectònica i bellesa escultural, curvilínia. L'efecte de la seva literatura va ser un lenitiu: vaig llegir-me el manuscrit acabat de traduir sota l'efecte de l'insistent i humiliant batre d'hèlix que sobrevolava la ciutat la tardor passada. Amb deu mil polis al

carrer, jo acabava d'ingressar en el club informal de lectors de Fred Vargas. Un dels integrants del club, per Twitter, va definir perfectament què fa la Fred Vargas: ‘Fred Vargas? Escriptora francesa de novel·la negra... que no té res a veure amb la novel·la negra.’

Diria que en són quatre, els motors que fan rutllar tan i tan bé les novel·les de Fred Vargas. El primer ja l'hem dit: és el seu geni literari. Ella fa bona, molt bona literatura. Fa uns mesos, potser hauria alçat la cella, si hagués llegit una sentència similar. Els maleïts prejudicis, un altre cop. És aquella problemàtica que implica voler parcel·lar la literatura en estances impermeables i injustes, i extraordinàriament incòmodes. Novel·la negra? Novel·la de polis? Bah. És ara que em revoltó contra això. Els amants de la literatura tenim un deute pendent amb Vargas i molts no ho sabíem. Jo no ho sabia.

Acceptem, però, que ens regim per l'impuls tel·lúric i mandrós d'etiquetar la inclassificable Vargas. Doncs sí, fa novel·la policíaca. Només es pot considerar un demèrit pels fatxendes exquisits que ni saben ni volen saber que es per-

L'escriptora Fred Vargas. WIKIMEDIA

den. A diferència de Vázquez Montalbán –que mitjançant Carvalho ens explica un temps i un país– diria que Vargas està obsessionada amb el món interior de la seva creació, en la ment fascinant del seu mític i abraçable comissari Adamsberg, en el seu pensament erràtic, boirós, inconstant, fal·lible, preinstintiu, d'alguna manera melancòlic, i les tensions que aquesta manera d'operar i resoldre els casos comporta amb els seus subordinats de la brigada criminal –molt més partidaris del pragmatisme científic, tant o més ineficient que el pensament màgic d'Adamsberg. El cisma en el si de la brigada és una amenaça que evoluciona i que recorre no només la darrera novel·la de Fred Vargas sinó totes les novel·les que fins ara me n'he pogut llegir: són unes tensions pròpies de qualsevol àmbit de feina, amb els seus (des)equilibris i lluites de poder i actua com una gran metàfora d'alguna cosa que sobrepassa el cas policial del qual s'ocupa el nostre comissari en cada novel·la.

El tercer motor de les novel·les de Fred Vargas, com no podia ser altrament, són els casos particulars dels que s'ocupa cada novel·la. Vet aquí una de les altres tensions elementals que caracteritzen els casos d'Adamsberg: la pugna entre el que és sobrenatural i el que no ho és.

La batalla entre el conscient i l'inconscient, entre el que és tangible i el que és intangible, entre el mite, la història i el present. Perquè els casos de l'Adamsberg –el cas de *Quan surt la reclusa*, *Temps de gel*, *L'Exèrcit furiós* i *La tercera verge* en són bons exemples– sempre els sobrevola quelcom de sobrenatural. Sempre hi ha alguna figura espectral (*La tercera verge*), algun indret mític i maleït (*Temps de gel*), una llegenda que pren vida (*L'Exèrcit furiós*), alguna cosa així que fa que les idees que són com bombolles de pensament –idees que no són idees–, es desenganxin de l'interior d'Adamsberg i circulin pel seu pensament i acabin esdevenint casos policials per resoldre (per desesperació de la brigada, que no sol veure cas per enlloc). La naturalesa, els animalons. La increïble pietat que no només Adamsberg sinó una part essencial de la seva brigada mostra pels animalons. Podria semblar anecdòtic, però el cas és que no ho és. La fragilitat dels animals de ciutat, dels ocells. No debades, Adamsberg és un poli nascut a alta muntanya, als Pirineus, que fa la vida a París, la gran ciutat. Diria que és un desarrelat. Diria que té una connexió amb la natura que frega el que és paranormal. Diria que un dels trets característics de l'obra de Fred Vargas és

aquesta tensió entre civilitat i naturalesa. L'arqueologia. Vet aquí un nexa que també tenen en comú la majoria d'obres de Vargas. L'arqueologia, la història. És curiós observar com Adamsberg s'ajuda d'aquestes dues disciplines per avançar en les seves investigacions. I encara diria més. Vargas sotmet el comissari a una mena de 'arqueologia personal': només resolent punts foscos del seu passat, només entrant en crisi, Adamsberg és capaç de resoldre casos que en aparença res tenen a veure amb la seva pròpia vida. I això em porta al darrer i quart motor.

El darrer i quart motor de les novel·les de Fred Vargas té a veure amb la manera com m'he endinsat en l'univers Adamsberg. O sigui, pel final, per l'última de les seves novel·les, *Quan surt la reclusa*. Les novel·les de Vargas, com no podia ser altrament, avancen cap a un desenllaç autoconclusiu. O sigui, pots llegir-te la novel·la i punt, la fruiràs i l'entendràs a la perfecció. Però si, com jo, ets dels que la descobreixes amb *Quan surt la reclusa*, et veuràs empès de manera indefectible a llegir les anteriors novel·les, a tirar cap enrere. Perquè el passat d'Adamsberg –i no només el passat d'Adamsberg, perquè els seus subordinats de la brigada no són de cartó pedra i sempre n'hi ha algun que té un paper central en cada novel·la– és una font inesgotable de curiositat i plaer per al lector. I el lector, la lectora, descobrirà un enorme i riquíssim mosaic de personalitats davant seu, una obra d'obres, l'obra literària de tota una vida, executada de manera magistral, amb tota la coherència i intel·ligència del món. Literatura. És per això que amb la publicació de *Quan surt la reclusa*, a Amsterdam Llibres reeditem l'obra anterior de Fred Vargas en format butxaca, *Temps de gel*. Perquè no seran pocs els lectors que, una vegada llegida *Quan surt la reclusa*, tindran l'instint animal de llegir tot el que tinguin al seu abast de la gran escriptora europea Fred Vargas.

En fi, mireu quina hora és. I quin text més llarg que m'ha sortit. L'Adamsberg ja estaria fent dibuixets en la seva llibreta, absent.»

CARXOFES CONFITADES

Un plat on la carxofa assoleix un gust intens

Ingredients

- 8 carxofes
- 1 gra d'all sencer
- 10 grans de pebre negre
- julivert
- 1 llimona
- 5 escalunyes
- 1/2 fulla de llorer
- mig litre d'oli

NEUS CUSCÓ

Netegem les carxofes, les tallem i les deixem una estona amb aigua, sal, llimona i una mica de julivert.

En un cassó posem l'oli, el llorer, el gra d'all, els grans de pebre negre, les escalunyes i les carxofes. A foc lent, deixem confitar tots els ingredients durant uns 40 minuts. L'oli no ha d'arribar a bullir.

Escorrem les carxofes, les escalunyes i les servim. Les carxofes es poden menjar soles com a primer plat o acompanyar una carn o un peix. Podem aprofitar l'oli perfumat per a confeccionar un altre plat.

Cuixart demana generositat
i no caure en la frustració:
'Sempre endavant'

Julià Álvaro és destituït com
a secretari de Medi Ambient

Acusat d'un delictes d'odi per no
volar arreglar el cotxe d'un agent
de la policia espanyola

El Periódico prescindeix del
dibuixant Ferreres després de
més de vint anys

La Guàrdia Civil assenyala Elsa Artadi en un llistat de 32
persones d'interès per a la investigació'

Barcelona es personarà com a acusació popular per les
càrregues de l'1-0